

„Najprije u Antiohiji nazvaše učenike hrišćanima.“

DJELA APOSTOLSKA 11:26

Antiohija

septembar/oktobar 2023.

broj 185

A black and white photograph of a lone tree in a field under a cloudy sky. The tree is the central focus, standing in a field that stretches towards rolling hills in the background. The sky is filled with soft, diffused light from the clouds.

**„SVE JE OVO MOJA RUKA NAČINILA
I SVE JE OVO MOJE“,
GOVORI GOSPOD.**

KNJIGA PROROKA ISAIJA 66:2

VAM PREDSTAVLJAJU

 Mač Duha
Biblija sa beleškamaPrevod biblije:
Milin-ČarnićSadržaj:
**Hiljade beleški,
77 članaka,
Konkordancu,
Tematski index,
Mape i grafikone...**Format i povež/boja:
**240×170
Kožni/meki (crna i bordo)**Cena:
**3500 din
30 eura
60 km**

KONTAKT

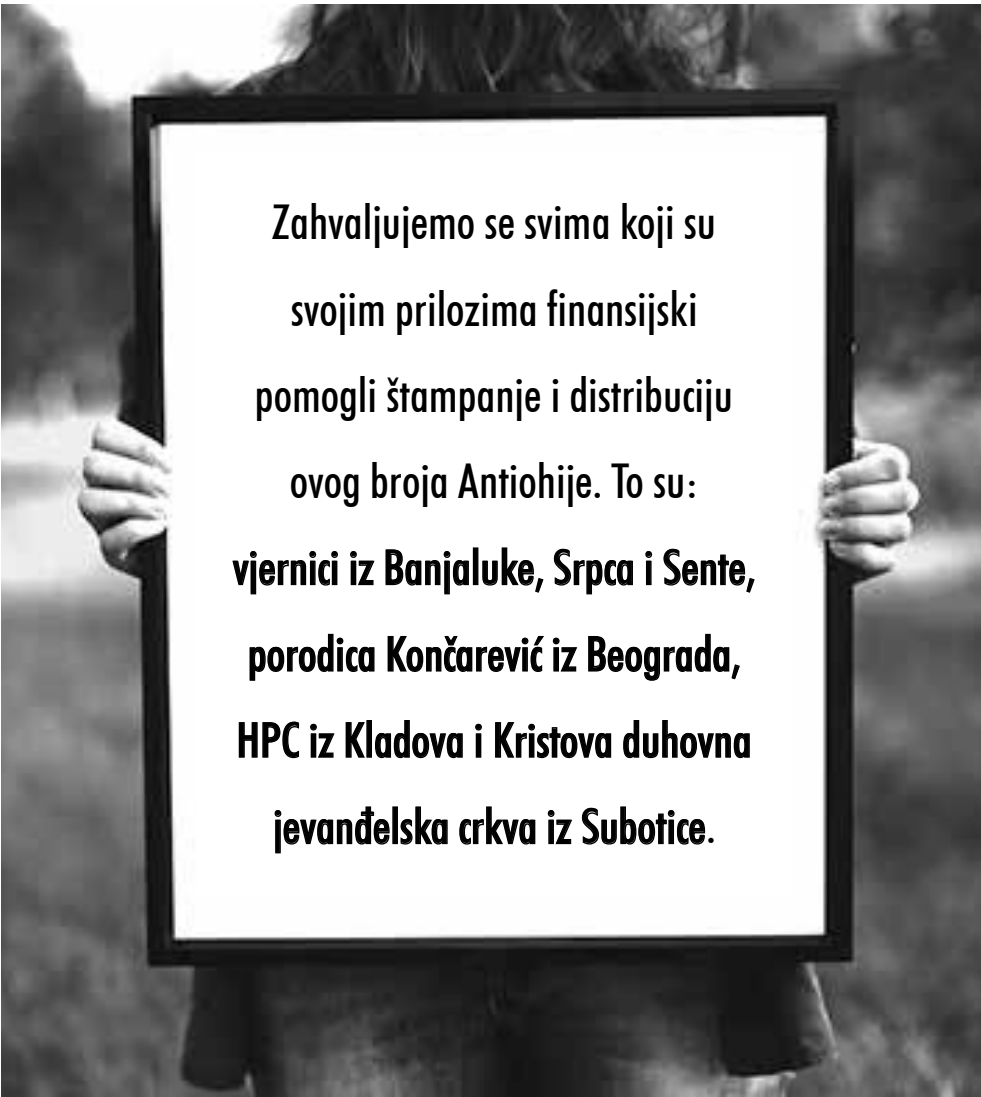
Hristova Jevanđeoska Crkva (Miroslav Čobrda)

✉ hjc.serbia@gmail.com (Hristova Jevanđeoska Crkva)✉ mkl.cobrda79@gmail.com (Miroslav Čobrda)

☎ 064 405 47 44

f Hristova Jevanđeoska Crkva

🌐 www.hjc.rs

Zahvaljujemo se svima koji su svojim priložima finansijski pomogli štampanje i distribuciju ovog broja Antiohije. To su: **vjernici iz Banjaluke, Srpca i Sente, porodica Končarević iz Beograda, HPC iz Kladova i Kristova duhovna jevanđelska crkva iz Subotice.**

Milost Gospoda našeg Isusa Hrista sa vašim duhom.

Filipljanima poslanica 4,23 (NSP)

Izdavač : Antiohija | **Adresa :** Poštanski fah 34, 78102 Banjaluka, RS/BiH
Kontakt telefon : +387 [0]65 535 931 | **Tiraž :** 1000 | **Štampa :** Minerva, Subotica

DISTRIBUCIJA

Srbija : Miroslav Čobrda +381 [0]64 405 4744 | **Hrvatska :** Miroslav Fic +385 [0]91 739 0191

REČ NADE: BUDI JAČA U BOGU I KADA JE ŽIVOT TEŽAK

Pronađi nadu u zajedništvu

*„Neka vas Bog, izvor nade, ispuni svakom radošću i mirom po veri u njega, da obilujete u nadi silom Duha Svetoga.“
(Rimljanima 15,13)*

Nada, nešto bez čega nema života, nešto što je kao hleb i voda. Bez nje se život gasi ili postaje tup, ogorčen. Nada nas jača, vodi dalje, čak i koracima snova.

Često smo u potrebi da se nadamo drugima. To je normalno. Prema liku Oca, Sina i Duha – božanskih lica koja su u odnosu, i mi sami smo sazdana za

stvarne odnose. U međusobnom zajedništvu se ispomažemo i tu istu nadu usmeravamo na Boga.

Život je prepun izazova i nemilih okolnosti: loše ili vrlo zlokožne zdravstvene dijagnoze, smrt voljenih osoba, gubitak posla, razvodi, odbacivanje od strane buntovne dece ili iscrpljujuće depresije. Kroz sve ovo biramo da li idemo sami ili zajedno sa bliskim prijateljima.

U životu sam prolazila tako gorke periode, tako bolne, da nisam prestajala s plakanjem.

Onda kada suza više nije bilo, ostajala je samo tupost, kao pustoš nakon požara žalosti. Tada mi je Bog poslao drage ljude, prijatelje koji su me nosili i lagano pomagali da se vratim nadi. A vi, drage moje? Kako vama bližnji pomažu da prođete dolinu bola?

Zbog toga mi je oduvek jedan od najomiljenijih odeljaka Svetog pisma bio onaj o prijateljstvu Davida i Jonatana. Naime, Jonatanov otac – car Saul – beše bolesno ljubomorani na Davida i godinama je nastojao da ga ubije. David je svemu tome umakao samo zahvaljujući Božjoj zaštiti. Strepnja, otuđenost i strah bi ga obuzimali, i silno ga obeshrabrali u duši.

Tada mu se našao brat u veri, da mu pomogne u teškoćama. Čitamo: „Tada se Jonatan, Saulov sin, spremio i otišao k Davidu u Horeš, te mu je ulio pouzdanje u Gospoda“ (1. Samuilova 23,16). Na isti način i mi, ono najbolje što možemo da uradimo za bliske nam osobe, jeste da ih u časovima bola i stradanja donesemo Bogu u molitvi. Tako im pomažemo da ojačaju u Bogu, da ga vide kao svog brižnog zaštitnika.

Žene nade, kao deo svoje službe, žele ženama širom sveta, ženama svih uzrasta, da donesu nadu u Isusa. Bilo da je reč o grupi žena koje se mole, o ženama koje slušaju radio programe, one koje nas upoznaju preko društvenih mreža ili lično: želimo da im pomognemo, kako bi u Bogu našle nadu i snagu.

Kao verujuće žene svaka od nas želi da tu predivnu vest o nadi u Isusa odnese svem svetu! Zato i vi, draga čitateljke, pronađite snagu u svojim okolnostima. Setite se: „Sam Gospod ide pred tobom. On će biti sa tobom; on neće odstupiti od tebe, niti će te ostaviti. Ne boj se i ne strahuj!“ (5. Mojsijeva 31,8). Takođe hrabrimo sve: „Stoga se čvrsto držimo nade koju ispovedamo, jer je veran onaj koji je obećao. Usredsredimo se na to da podstičemo jedan drugoga na ljubav i dobra dela.“ (Jevrejima 10,23.24)

Drage prijateljice, znajte da niste same u svojim nevoljama! Bog je uvek sa vama. Dao vam je svoje telo, crkvu Hristovu, da biste se ohrabrile i pronašle podršku.

Pegi Banks

služba „Žene nade“

Priložila *Biljana Dolić*, Pančevo

PRLJAV VEŠ

Mladi bračni par se doselio u ulicu. Sljedećeg jutra, kada su doručkovali, žena je opazila komšinicu kako stavlja opran veš da se suši.

„Kako joj je prljav veš”, rekla je.

„Možda treba novi prašak za pranje kako bi ga bolje oprala. Uopšte ne zna da pere veš!”

Muž je ćutke posmatrao, ali nije ništa rekao. Svaki put kada bi komšinica stavljala opran veš da se suši, komentar bi bio isti...

Mjesec dana kasnije, žena je bila u čudu kada je vidjela kako

je veš njene komšinice čist. Rekla je mužu:

„Pogledaj! Konačno je ona žena naučila dobro oprati rublje. Ko li ju je to naučio?”

Muž joj je odgovorio: „Niko. Ja sam danas ustao ranije i oprao naše prozore.”

Tako je to u životu: sve zavisi od toga koliko je čist „prozor” (srce) kroz koji gledamo svet i druge oko sebe.

Prije nego što počnemo kritikovati druge, možda je bolje da provjerimo koliko dobro mi sami vidimo.

PAUK

*Pauk, koji rukama radi
i u carskim je dvorima.
(Priče 30, 28)*

Kralj Solomon je jednog dana u svome dvorcu primetio pauka. Da smo mi bili na njegovom mestu, verovatno bi odmah bila pozvana spremačica. Solomon je bio veoma mudar i dozvolio je sebi da pauka posmatra i razmišlja o njemu.

Kraljevska palata i ovaj pauk ne idu jedno sa drugim. Pauk je odvratna životinja. Neki učenjaci su mišljenja, da reč koja je ovde upotrebljena u hebrejskom tekstu, znači *odvratan* ili *otrovna vrsta guštera*. Ne, tako nešto se ne uklapa u kraljevski dvor.

Verovatno je Solomon razmišljao ovako: „Kao što ovaj pauk-tako malo pripada uz moju čast i slavu, tako malo i ja pripadam Kralju svih kraljeva, živom Bo-

gu. Ipak, pauk je ovde, a i ja sam dete živog Boga.“

Odjednom, kao da nam postaje jasno čudo milosti: razbojnik na krstu i Božji sin, taj čovek sklon otimačini i Kralj svih kraljeva. Tako i mi i Isus Hrist, isto tako odgovaramo jedno uz drugo kao pauk i kralj Solomon.

Mi ipak možemo biti zajedno, jer je Božji Sin postao telo i krv, i uzeo je pod zaštitu našu dušu. U Novom zavetu se često govori o tome da Isus prihvata grešnike. Kako se Solomon čudio u kraljevskoj palati pauku, tako su se čudili i farizeji kada je Božji Sin bio sa grešnicima: „Ovaj prima grešnike i jede s njima!?“ Da, to je milost!

Gospode! Mi nismo dostojni da budemo uz Tebe, a Ti si se potrudio da nas iskupiš svojom krvlju. Amin.

Wilhelm Busch

LJUBAV I PRIHVAĆENOST

Jedna četvrtina ljudi u svetu pati od emocionalnih rana, od sramote i odbačenosti. Ta slomljena srca može samo Isus da isceli. On je i došao zato da isceli slomljene u srcu.

U sinagogi u Nazaretu Isus čita knjigu proroka Isaije i opisuje svoju službu: „*Na meni je Duh Gospodnji jer me je pomazao da siromasima objavim Radostnu vest, da iscelim slomljene u srcu. Poslao me je da sužnjima objavim oslobođenje, da na slobodu pustim potlačene.*” (Luka 4:18, Isaija 61:1)

Najčešći uzrok sramote je seksualno, fizičko ili emocionalno zlostavljanje u detinjstvu. To ostavlja ozbiljne rane i ožiljke, koji mogu da budu isceljeni samo Božijom blagodaću. Isus je na krst poneo našu sramotu, da

mi možemo da dobijemo Njegovu slavu.

Raspeće na krst je najveća sramota za ljudsko biće, jer je ta kazna bila rezervisana za najgore kriminalce. Čoveku koji će biti razapet prvo skidaju svu odeću, i onda onako go stoji pred prolaznicima, koji mu se rugaju, vređaju ga i pljuju. Takvu vrstu sramote je naš Spasitelj doživeo na krstu. Vređali su ga čak i razbojnici razapeti pored njega.

„*Da bi mnoge sinove doveo u slavu, priličilo je Bogu da Začetnika njihovog spasenja (Isusa) učini savršenim kroz stradanje.*” (Jevrejima 2:10)

Sramota koju je Isus doživeo na krstu otvara vrata svima koji se u Njega pouzdaju, da budu oslobođeni od svoje sopstvene

sramote, ali ne samo to, već i da sudeluju u slavi koja pripada Isusu.

„Da uspravim ožalošćene, da im dam krunu lepote umesto pepela, ulje radosti umesto žalosti, i odeću slavljenja umesto duha očajanja.” (Isaja 61:3)

Postoji još jedna emocionalna rana, verovatno i mučnija od sramote. To je odbačenost. Dolazi najčešće iz slomljenih međuljudskih odnosa. U najranijem dobu, nju izazivaju roditelji koji odbacuju svoju decu. Odbacivanje pokazuju kroz surove, negativne načine, ali i samo tako što nedovoljno svojoj deci pružaju ljubav i prihvaćenost.

Ako majka za vreme trudnoće ima negativne misli prema bebi u svom stomaku, to dete će se najverovatnije roditi sa osećajem odbačenosti. Razvod braka roditelja je još jedan čest uzrok.

Bog je obezbedio isceljenje ove emocionalne rane. Isus je to poneo na krst.

„Okolo tri sata Isus povika iz sveg glasa: ‘Eli, Eli, lama sabahotani?’, što znači ‘Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?’” (Matej 27:46)

Prvi put u istoriji Isus je pozvao Oca i nije dobio nikakav odgovor. Na ovaj način Isus je

doživeo odbačenost u svojoj najmučnijoj formi: odbačenost od Oca. On nije samo umro zbog rana od raspeća, već i zbog rana slomljenog srca.

Ipak, odbačenost koju je Isus doživeo, otvorila je vrata da mi budemo prihvaćeni od Boga, kao Njegova deca.

„U ljubavi nas je predodredio, da nas kroz Isusa Hrista usvoji kao sinove, i da budemo prihvaćeni u Voljenome.” (Efescima 1:5-6)

Isus je uzeo našu odbačenost, da mi budemo voljeni i prihvaćeni kod Oca. Kroz Isusa mi smo postali Božija deca, i prihvaćeni smo u Voljenome. Naš Otac nas iskreno voli i prihvata kao svoju ljubljenu decu.

Ti se voljen i prihvaćen kod Oca. Ti si voljeno i prihvaćeno dete Božije. To je Isus obezbedio za sve nas.

Božiji lek za sramotu i odbačenost je potrebniji danas više nego ikad pre. Isceljenje našeg slomljenog srca dolazi sa krsta Isusa Hrista.

On uzima našu sramotu, a mi dobijamo Njegovu slavu. On uzima našu odbačenost, a mi dobijamo ljubav i prihvaćenost kod Oca.

Aleksandar Vitakić, Kraljevo

LJUBAV PREMA BOŽJOJ REČI

*„Tvoja reč je svetiljka mojim
nogama i svetlost mojoj stazi.“*
Psalam 119:105 (SSP)

Psalmista ističe dve važne stvari koje čitanje Biblije čini za tebe:

Ono ti pokazuje tvoje duhovno stanje. U biblijska vremena nije bilo asfaltiranih puteva, pa kad bi gosti ušli u kuću, oni su prvo prali pesak, prašinu i prljavštinu sa svojih nogu. To je ono što čitanje Biblije čini. David je rekao: „Kako će mladić [a i starija osoba] očistiti put svoj? Vladajući se po Tvojim rečima.“ (Psalam 119:9, Daničić)

Ono ti pokazuje smer u kome treba da ideš. „Tvoja reč je... svetlost mojoj stazi.“ Kada se suočavaš sa ozbiljnom odlukom i ne znaš u kom smeru treba da ideš, Bog će te voditi kroz Njegovu reč. David, koji je voleo Božju reč i stalno razmišljao o njoj, molio se: „Nauči me da ispunjavam volju tvoju jer si ti

Bog naš! Duh tvoj blagi neka me putu pravom vodi.“ (Psalam 143:10, Milin)

Mnoge greške koje smo napravili su mogle biti sprečene da smo se zaustavili dovoljno dugo i zatražili Božje vođstvo. On zna šta nas čeka; mi ne znamo. Zato „Gospodu prepusti put svoj, pouzdaj se u njega i on će učiniti.“ (Psalam 37:5, NSP)

Isto kao što decu treba naučiti da razviju apetit za zdravu hranu umesto za grickalice, ti treba da razviješ apetit za Božju reč. Psalmista je rekao: „Uživaću u zapovestima tvojim, jer ih volim.“ (Psalam 119:47, NSP) „Reč je Tvoja veoma čista, i sluga je Tvoj veoma ljubi“ (Psalam 119:140, Daničić).

Danas zatraži od Boga da ti da ljubav za Njegovu reč. To je molitva na koju će On odgovoriti!

Bob Gass

Gore navedeno izučavanje Božije Reči je intelektualna svojina UCB-Srbija.

RAT SE SASTOJI OD BITAKA

Moramo zapamtiti da nema velikih pobjeda bez velikih bitki. Jeremiji se našao u veoma teškoj situaciji. Nisu ga samo verbalno zlostavljali nego su ga bacili u zatvor, a kasnije je bačen u tamnicu da tamo umre. Međutim, Bog ga je izbavio iz svih nevolja i progonstava.

Bitke s kojima se danas suočava većina u Hristovom tijelu su mentalni napadi, a ne fizička progonstva kakva je Pavle iskusio. Šta ćemo učiniti ako nas snađu drugačije nevolje? Ono s čim se sada suočavamo mora nas ojačati da bismo mogli proći kroz veće bitke u budućnosti. Pustinja je vježbalište i vojni kamp za buduće bitke. Kao što šaljemo vojnike u vojni kamp da se pripreme za rat, tako i Bog šalje svoje vojnike u pustinju da ih pripremi za ono na šta su pozvani u izgradnji Kraljevstva. Najveće prepreke s kojima se vojnici suočavaju u vojnom kampu su njihovi strahovi,

slabosti i obeshrabrenja. Isto tako, najveće bitke koje vodimo u pustinji su u području duše.

Jedna od najvećih bitki je *obeshrabrenje*.

Jednoga dana, dok sam bio u molitvi, Gospod me pitao što je suprotno *hrabrosti*.

Odgovorio sam: „Strah, naravno.“

Šapnuo je: „Obeshrabrenje.“

Nikada to nisam gledao na taj način: *o-bez-hrabrenje!* Odmah sam shvatio zašto je Jošui osam puta rečeno da bude „hrabar i odvažan“ (Br 13:20; Pnz 31:6, 7,23; Još 1:6,7,9,18). Gospod je znao da će to biti jedan od njegovih najvećih izazova. Do obeshrabrenja dolazi u pustinji ili bici kad se usmjerimo na same sebe umjesto na Boga i svoj zadatak.

Neprijatelj želi da se usmjerite na sebe, a to je pokušao i s Isusom u pustinji. Isus je bio gladan jer nije jeo 40 dana. Da-

vo mu je došao i rekao: „Ako si Sin Božji, reci da ovo kamenje postane kruh“ (Mt 4:1-11). Kušnja je bila da upotrijebi Božju silu izvan Božje volje i pobrine se za potrebe svog tijela. Moramo zapamtiti da kada nam Bog da dar, uz njega dolazi i ogromna odgovornost da ga ne koristimo na pogrešan način već onako kako On to želi. Bog je planirao pobrinuti se za Isusove potrebe, ali onako kako je On htio. Kad je đavo otišao, došli su anđeli i služili Isusu.

Pogledajmo ponovo šta je Isus rekao o svojoj službi: „*Zaista, zaista, kažem vam: Sin ne može sam od sebe činiti ništa, doli što vidi da čini Otac; što on čini, to jednako i Sin čini (Jvn 5:19).*

Primijetite da piše „vidi“. Isus nije činio ništa izvan Božje volje. Jedna od kušnji s kojom ćemo se suočiti u pustinji biće ta da radimo stvari na svoj način umjesto da čekamo na Boga. To će možda značiti da upotrijebimo Božju silu da bismo nešto dobili prije nego je Božje vrijeme za to. Možete li zamisliti da se vojnik u ratu ne bori prema zapovijedima svog nadređenog? To bi moglo prouzrokovati ozbiljnu štetu, i tom vojniku i onima koji se bore s njim. U vojnom kampu i tokom pripreme,

vojnici uče kako slušati naredbe i ne rizikovati čineći nešto što bi moglo naštetiti njima i drugima tokom bitke.

Ne smijemo zaboraviti šta nam je otkriveno s neba. Doći će vrijeme kad ćemo misliti: *Moram odmah primiti odgovor!* Ili: *Moram sad nešto preduzeti; ako ništa ne preduzmem, sve će se raspasti!*

Ako vam se čini da vam Bog ništa ne govori, to ne znači da vam *ne govori!* Hoću reći da je Bog na mnoge načine itekako uključen u sve što nam događa. U tom trenu poruka koju vam prenosi je: „Sad ne trebaš učiniti ništa.“ U tim situacijama trebamo *čekati* na Gospoda i ne forsirati stvari: „*Strpljivo čekaj na Gospoda. Ohrabri se: strpljivo čekaj na Gospoda (Ps 27:14).*

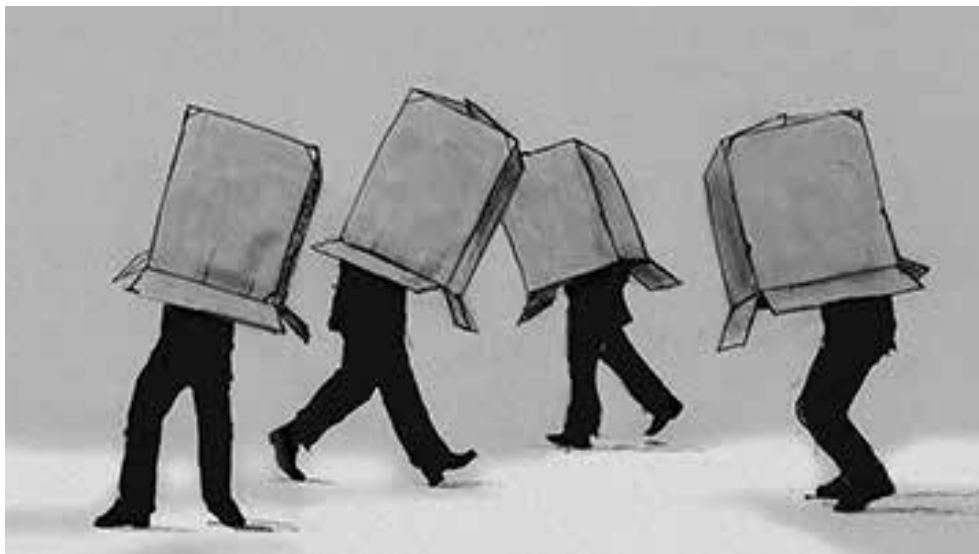
Ako se fokusiramo na svoje potrebe umjesto na Njega, bićemo obeshrabreni i opterećeni. Ne smijemo biti ometeni i usmjereni na svoje „trenutne nevolje“. Umjesto toga, trebamo gledati u obilato, sve obilatije breme vječne slave koje se u nama izgrađuje u nevoljama (2 Kor 4:17).

To je radost u koju moramo uprijeti pogled.

John Bevere

ZAŠTO IZBEGAVAMO BOGA?

Ometeni. Odsutni. Zavisni.

Aktivan sam u nekoliko molitvenih grupa na društvenim mrežama gde se mogu deliti molitvene potrebe. Primećujem da se većina molitava fokusira na bolesti, teške radne ili lične situacije, kratko rečeno, na poboljšanje našeg životnog stanja. Ponekad se molimo i za projekte crkve ili progonjene hrišćane u drugim zemljama, ali retko molimo za oprostaj od sopstvenih grešaka ili za promenu našeg sopstvenog života. Često izostaje i molba za ispitivanje naše vere.

Da li izbegavamo Boga u određenim oblastima našeg života?

Da li se izvlačimo iz suočavanja s njim? Da li se plašimo toga?

Bog nam daruje život, brine se o nama, vodi nas kroz duboke doline, leči naše rane i obezbeđuje nas čak i usred poteškoća. Rado prihvatamo ove darove. Međutim, kada Bog ulazi u našu intimnost i ispituje nas, tada imamo tendenciju da izbegavamo ili mu govorimo da je bolje ode.

U Mateju 8,28-34, Isus oslobađa dva opsjednuta čoveka koji su u svom okruženju smatrani opasnim. Izgoni demone u krdo svinja, koje zatim padaju u ponor. Pastiri svinja

su onda otrčali u grad i svima ispričali o tom događaju. Umesto da Isusa slave zbog isceljenja i oslobađanja, ljudi ga mole da napusti njihovu oblast. Zašto?! Zato što ih je to isceljenje nešto koštalo - dve hiljade svinja. Isus nije samo iscelio i oslobodio, nego je i dirnuo u bogatstvo - svinje koje su posedovlali. Njihov način života je bio ometen.

„Izleči me! Učini mi dobro! Popravi sve!“ - to je ono što tražimo od Boga, ali mi ne želimo da se time nešto ozbiljno promeni u našem životu.

Kada je Isus pretvorio vodu u vino na svadbi u Kani Galilejskoj, ili kada je snabdeo 5000 ljudi hranom, želimo ga učiniti kraljem. Međutim, kada nas pozove da promenimo svoj život, molimo ga da napusti naš kraj.

Želimo da Isus bude naš kralj, ali ne želimo mu prepustiti kontrolu nad našim životima. Radije se zadržavamo u našoj udobnosti i grehu, umesto da mu se predamo. Niko nije želio upoznati Isusa na način koji bi doveo do intimnog odnosa. Intimnost znači ranjivost. Jedan od najvećih izazova za hrišćane u zajednicama jeste da prepoz-

naju svoju nepotpunost i greh, i tada spadaju naše maske.

*Gospod je blizak onima
koji se njega boje,
i objavljuje im svoj Savez.*

Psalam 25:14

Bog otkriva svoje duboko biće samo onima koji ga se boje i dosljedno okreću od grijeha, odbijaju grijeh i teže životu bez grijeha. To ne zahtijeva napor, već spremnost na predaju i poslušnost. Strah Gospodnji znači mrziti zlo. Stoga je strah Gospodnji početak spoznaje i mudrosti, i temelj za intiman odnos s Bogom.

Ali zašto mi svjesno ili nesvjesno izbjegavamo Boga? Prevladavajući duh vremena propagira da je dobro samo ono čega se ne bojimo. Težimo načinu života bez straha i izbjegavamo bilo koji oblik napora. Umjesto da usmjerimo svoj strah prema Bogu, strah postaje naš neprijatelj i nastojimo ga izbaciti iz našeg života. Radije ostajemo u našoj zoni komfora, iako znamo da je rast moguć samo naprezanjem i napuštanjem ove zone.

Da bismo izgradili svoje mišiće, moramo se kretati izvan svoje udobnosti. Ako tražimo

posao, moramo se prijaviti i možda iskusiti odbijanje. Ako želimo pokrenuti posao, čak ni savršena ideja nije dovoljna. Moramo biti spremni preuzeti rizik i dobro razmisliti o našim planovima.

Naš cilj bi trebalo da bude da tražimo Božju blizinu i intim-

nost, ali to zahtijeva i određeni rizik. Moramo biti spremni prepoznati ono što nije dobro u nama i dopustiti da nas Duh Sveti mijenja kako bismo mu se približili.

Reinhold Harms, Sarajevo

Inspirisano knjigom: *Überrascht von Furcht: Der Schlüssel um wirklich mit Gott zu leben Taschenbuch*

KULE U PIJESKU

Rabin Harold Kušner je gledao decu koja su na obali mora pravila kulu od peska. Kada su završili kulu za koju su potrošili puno vremena i strpljenja, došao je talas i u trenu je poravnao sa zemljom. Rabin je očekivao suze i bes. Međutim, deca su sjela, uzeli su jedni druge za ruke i počeli su se smeјati. Ubrzo nakon toga, započeli su graditi novu kulu.

Rabin se nasmešio i rekao: „Shvatio sam da su me deca naučila veoma važnu lekciju. Sve stvari u našem životu, koje stvaramo dugo vremena i s mnogo energije, stvorene su u pesku. Trajni su samo naši odnosi s ljudima. Pre ili kasnije doći će talas i odneti ono što smo gradili sa tolikim trudom. Kada se to dogodi moći će se smeati samo oni koji će se imati s kim držati za ruke.“

STOJIM NA VRATIMA I KUCAM

Možda si ovog trenutka sam u sobi. Vraćaš se u svojim mislima na neostvarene snove i želje. Ako je tako, zasigurno uzdišeš: „Ah, na putu sam u beznađe. Doživio sam još jedan neuspjeh. Propao sam.“

Možda si sticajem životnih okolnosti u ovom trenutku na rubu očaja. Ostao si sam, bez prijatelja koji bi ti mogao pomoći. Večera je na stolu, ali nije ti do jela. Šta ako neko u ovom trenutku pokuca na tvoja vrata? Hoćeš li uvesti neznanog gosta unutra?

Osluhni pažljivije. Neko ipak želi doći kod tebe i sjesti za tvoj sto. Njegov je glas tih, a on kaže: „Evo stojim na vratima i kucam. Ako ko čuje moj glas i otvori vrata, ući ću k njemu i večerati s njim, i on sa mnom“ (Otk 3:19,20).

On kaže: „Ako ko čuje moj glas...“ Taj neko ko želi večerati s tobom, govori glasom koji tvoja duš može čuti. Taj neko ne želi da umreš u samoći i u očaju zbog neostvarenih želja. Želi ti biti prijatelj u nevolji.

Isusova želja da večera s tobom zapisana je u posljednjoj biblijskoj knjizi, u Otkrivenju, u trećem poglavlju u devetnaestome i dvadesetome stihu. Molim te, uzmi Bibliju i pročitaj te riječi još jednom za sebe. Vjerujem da se taj tihi Božji poticaj odnosi i na tebe. Isus kuca na vrata tvoga srca. Ne želi doći sa osudom za tvoje životne neuspjehe. Naprotiv, želi u miru večerati s tobom. Dolazi s punim razumijevanjem za sve ono što si proživio. Želi pronaći trajno mjesto u tvome srcu. Moja je molitva da vrata tvoje duše ne ostanu zatvorena. Ne propusti susret sa dragocjenim gostom.

Isus je dugo kucao i na moja vrata, prije nego što sam otvorio dušu. Tek kad sam se u ranoj mladosti našao na rubu očaja, otvorio sam mu i pozvao ga unutra. U osami svoje sobe, usamljen, sa mnogo neostvarenih želja, zavapio sam: „*Isuse, uđi.*“

Vrata su bila otvorena onome, koji neumorno ponavlja tihim glasom svakoj ljudskoj duši: „*Evo stojim na vratima i kucam. Ako ko čuje moj glas i otvori vrata, ući ću k njemu i večerati s njim, i on sa mnom.*“ Kada sam

zavapio iz dubine bića: „*Isuse, uđi*“, to je značilo: „*Bože, predajem se. Bez tvoje pomoći, ne mogu dalje. Potrebna mi je pomoć Neba, sam ne mogu ništa. Gospode, može li od moga života da bude nešto?*“

U godinama koje su slijedile, malo po malo, stekao sam dragocjeno iskustvo i spoznaju da svrha mog života nije da ostvarim svoje želje. Ona je mnogo veća. Prije svega, podrazumijeva da upoznamo svog Stvoritelja i prihvatimo poruku spasenja, koju nam je dao po Isusu Hristu. Umjesto ostvarenja naših želja, Bog nam pruža plan za naše živote. Mi nismo ovdje zbog ispunjenja naših želja, već zbog ostvarenja Božjeg zadatka na koji nas on poziva. U Bibliji, jako dobar primjer za to je Mojsije.

Mojsije je bio usvojen od faraonove kćerke, i odgajan na faraonovom dvoru. Da bi zaštitio jednog svog sunarodnika Izraelca, ubio je Egipćanina. Kako bi izbjegao kaznu za takvo djelo, morao je pobjeći. Nakon bijega s faraonovog dvora, Mojsije je četrdeset godina proveo s porodicom u pustinjskom kraju. Bio je oženjen Siporom i imao je dva sina.

Mojsijev svakodnevni život se sastojao od toga da čuva i vodi na ispašu ovce svoga tasta Jitra, midjanskoga sveštenika. U Bibliji nisu zapisane Mojsijeve lične želje i snovi, iako ih je on kao i svaki čovjek, zasigurno imao. Možda je čak gledao na sebe kao na čovjeka neostvarenih želja. Pobjegavši s faraonovog dvora, lišio se visokog položaja i napretka u karijeri.

Dok je svakodnevno čuvao ovce, u nekom usamljenom kutku pustinskog krajolika, pretpostavljam da je Mojsije uzdisao: „*Ah, ipak sam trebao paziti i izbjeći to da moram*

bježati s faraonovog dvora! Propustio sam prilike koje više nikada u životu neću imati!“

Možda je poželio s porodicom napustiti pustaru, ostaviti ovce i naći neko bolje mjesto za življenje i neko bolje i unosnije zanimanje. Ako ne zbog sebe, onda zbog djece. Ipak je došao trenutak kada je Mojsije mogao spoznati da ga Bog nije držao u ovome svijetu da ostvari svoje želje već njegov zadatak.

U Knjizi Izlaska vidimo Božji poziv Mojsiju. Nakon što mu se objavio u gorućem grmu, Bog je Mojsija poslao nazad u Egipat.

Rekao je Mojsiju: „*Vapaji sinova Izraelovih dopriješe do mene. I sam vidjeh kako ih Egipćani tlače. Zato hajde! Ja te šaljem faraonu da izbaviš narod moj, Izraelce, iz Egipta*“ (3:10).

Bog je naložio Mojsiju da se vrati u Egipat, kako bi bio njegovo sredstvo za izbavljenje Božjeg naroda iz ropstva. Uz Božje poticaje, Mojsije se prihvatio zadatka. Izveo je izraelski narod iz Egipta te ga je vodio kroz pustinju prema Obećanoj zemlji. U idućih četrdeset godina, proživljavao je naporene i teške izazove, prolazio kroz mnoga iskušenja i nedaće. Čak i njegovi najbliži, sestra i brat, znali su mu uskratiti podršku.

Na kraju je ipak Obećana zemlja bila na vidiku, i zadatak je bio izvršen. Ko zna koliko je Mojsijevih želja iz djetinjstva i mladosti ostalo neispunjeno. Čak mu je ostala neispunjena i želja da uđe u Obećanu zemlju. Bog mu je rekao: „*Dopustio sam da je pogledaš svojim očima, ali ti onamo nećeš prijeći*“ (Pnz 34:4). Pa ipak, Biblija govori o Mojsiju kao velikom Božjem vođi i proroku, čovjeku koji je Boga poznavao „*licem u lice*“ (Pnz 34:10).

Sa druge strane, nakon početnog odbijanja, malo po malo, Mojsije se stopio sa svojim pozivom i zadatkom. Više mu nije bilo stalo do nečeg drugog, osim da ispuni Božji naum. Kao što je zapisano u Knjizi Izlaska, Mojsije je zajedno s Izraelcima pjevao: „*Moja je snaga, moja pjesma Gospod jer je mojim postao izbaviteljem. On je Bog moj, njega ja ću slaviti, on je Bog oca moga, njega ću veličati*“ (Izl 15:2)

Ako se osvrnem na svoje želje, one iz djetinjstva i mladosti, onda sam neuspješan čovjek, razočaran svojim postignućima. Onaj sam koji vapi: „*Gospode, moje su životne želje ostale neispunjene. Zar će mi život proći u razočaranju i sa toliko neispunjenih želja?*“

S druge strane, kada Isusu dopuštam da uđe i večera sa mnom, onda u dubini duše osjećam da mi Duh Sveti kaže: „*Na Božjem si zadatku. Dozvoli da te dalje vodim. Tvoje želje možda neće biti ispunjene, ali ja sam pred tebe stavio dragocjenija ostvarenja nego što su one: pred tobom je Božji zadatak, dovoljno vrijedan života.*“

Jedan Božji čovjek, *Dietrich Bonhoeffer*, ovako je to rekao:

„Život može biti ispunjen uprkos mnogim neispunjenim željama.“

Ako si svoj život predao u Božje ruke, onda je dovoljno da Božji Duh ispuni tvoje srce, a Božje želje za tebe su na putu da postanu i tvoje želje.

To što Isus želi večerati s tobom, znak je njegove želje da ti bude blizak prijatelj. On želi donijeti mir u tvoje srce. Razmisli ponovo o svom životu.

Umjesto pretjeranog napreznja oko neispunjenih životnih želja, ili bezuspješnog traženja novih postignuća, razmisli kakav bi zadatak Bog mogao imati za tebe. Mojsiju se Bog objavio u gorućem grmu, ali tebi govori kroz tihi glas Duha Svetog i Božju riječ Bibliju.

Stoga nemoj večerati sam. Isus je pred vratima.

Ovo je moja molitva za tebe. „Gospode, divni i čudesni, molim te za one koji ovo čitaju. Govori im svojim Svetim Duhom. Usadi u njih nadu, ali im daj i spoznaju, da je njihov odnos sa tobom, ono što je mnogo važnije od čovjekovih želja i sklonosti. Ti nećeš pitati da li smo ispunili svoje želje, već da li smo upoznali tebe i tvoje putove, da li smo se posvetili tvome zadatku. Molim te, Gospode, ispuni sve čitaoce svojim Duhom Svetim, i daj im spoznaju da si ti sa njima. Molim te to u imenu Isusa Hrista, našega Gospoda. Amin.“

Vlado Pšenko

Blagosiljaj, dušo moja, Gospoda!

O, Gospode, o, moj Bože, ti si od svih veći;

odenut si i sjajem i slavom!

PSALAM 104:1 (NSP)

VREDNOST VREMENA

Da bi spoznao vrednost jedne godine, pitaj o tome studenta koji je stigao do završne godine i poslednjih ispita.

Da bi spoznao vrednost jednog meseca, pitaj o tome vojnika koji jedva čeka da se vrati kući.

Da bi spoznao vrednost jedne sedmice, pitaj o tome izdavača časopisa koji izlazi svake sedmice.

Da bi spoznao vrednost jednog sata, pitaj o tome zaljubljenice koji čekaju sat vremena da bi se videli.

Da bi spoznao vrednost jednog minuta, pitaj o tome nekoga ko je zakasnio na voz, avion ili autobus.

Da bi spoznao vrednost jedne sekunde, pitaj o tome nekoga ko je doživeo nesreću.

Da bi spoznao vrednost jedne milisekunde, pitaj o tome nekoga ko je na Olimpijskim igrama dobio srebrnu medalju.

Vreme nikoga ne čeka. Zato dobro čuvaj svaki trenutak koji ti je dat, jer on je tako dragocen!

PUSTITE ČAŠU

Profesor je započeo predavanje uzevši u ruku čašu punu vode. Podigao ju je u vis tako da su je svi mogli vidjeti i upitao je:

– Šta mislite, koliko je teška ova čaša?

– Pedeset grama! Sto grama! Sto dvadeset i pet grama! – nagađali su studenti.

– Istina je zapravo da ni ja sam ne znam koliko je teška. Sve dok je ne stavimo na vagu, ne možemo biti sigurni – rekao je profesor.

– Ja sam vas htio nešto drugo pitati. Šta će se dogoditi ako držim ovako podignutu čašu nekoliko minuta?

– Ništa! – odgovorili su njegovi studenti.

– Dobro, a šta će se dogoditi ako držim ovako podignutu čašu cijeli jedan sat? – ponovo je upitao profesor.

– Počeće vas boljeti ruka – brzo je odgovorio jedan student.

– Tačno. A šta će se dogoditi ako je držim ovako cijeli jedan dan?

– Ruka će vas početi jako boljeti, a od takvog napora će vam se možda ukočiti i mišići, pa je čak moguće da vam se ruka parališe. Vrlo vjerovatno ćete morati hitno otići kod doktora.

– Vrlo dobro – nastavio je smireno profesor.

– A dok se sve to događa, šta mislite je li se promijenila težina čaše?

– Ne! – odgovorili su svi u glas.

– Pa šta je onda uzrok boli u ruci i grčanju mišića?!

Studenti se nađoše zbunjeni, situacija im je već ličila na neku zagonetku i svi zdušno počеше tražiti odgovor.

– Šta trebam uraditi da bih se oslobodio bola i tereta u ovoj situaciji? – nastavio je profesor.

– Pustite čašu! – čuo se odjednom odgovor iz amfiteatra.

– Da, to je to. To je odgovor. Pustite čašu! – poskočio je profesor.

– To isto se događa i sa vašim problemima u životu i sa vašim teškim mislima. Misliti o njima

nekoliko minuta je normalna stvar, i u tome nema ništa neispravno ili pogrešno, ali ako ih zadržavate u vašem umu duže vrijeme, osjetićete bol. Ako to radite jako dugo, previše dugo – osjetićete se paralisano, tj. nećete biti u stanju raditi bilo šta drugo. Vrlo je važno razmišljati o određenim događajima ili doživljajima u vašim životima i izvoditi zaključke iz njih, no još je važnije znati kako osloboditi um od tih problema na kraju svakog dana. Bez obzira u kakvoj se situaciji našli, pustite čašu na kraju svakog dana.

MALO JE
ŽIVOTA
BEZ ŠAVOVA
I ZAKRPA.

DUŠKO RADOVIĆ

AGAPE

7 POTREBA SVAKE SUPRUGE

Ljubav

U Poslanici Efescima 5,25 piše: „Muževi, ljubite svoje žene kao što je Hrist ljubio Crkvu te sebe predao za nju da je posveti, očistivši je u kupelji vode uz riječ.” Muškarci, volite li svoje žene više od svega ostalog (posle Hrista); više od posla, hobija, vaših prijatelja, porodice, pa čak i djece?

Pažnja

Žene žele da budu saslušane i da je muškarcima stalo do onoga što imaju da kažu. Slušate li

svoje žene? Potvrđujete li to vašim djelima?

Zaštita

Žene žele da njihovi muževi štite porodicu; ne samo od čudnih zvukova po noći, nego od svih prijetnji ovog društva. Štitite li svoju porodicu od svega što joj prijeti?

Sigurnost

Žene hoće biti sigurne da će muževi ostati zauvijek sa njima. Može li vam zaista vjerovati da ju nećete prevariti?

Vrednovanje

Žene žele da ih muškarci vrednuju više zbog onoga što jesu, nego zbog onoga što čine. Jeste li joj spremni reći da ju cijenite? Dajete li joj komplimente?

Saosjećanje

Činjenica je da će muškarci i žene reagovati drugačije na određenu situaciju. Moguće je da će žene prije zaplakati, te emotivnije proživljavati određene stvari. Osim toga, žele malo romantike u braku. Zato bi muževi trebali biti nježniji, ljubazniji

i romantičniji. Jeste li strpljivi sa ženama, dopuštajući im da procesuiraju stvari na drugačiji način? Jeste li romantični?

Partnerstvo

Žene ne žele same činiti određene stvari. One žele zajedništvo u odgajanju djece i odlučivanju oko stvari koje su vezane za kuću. Žele nekoga ko će živjeti s njima u punom smislu riječi, a ne život dvije odvojene osobe u istom domu. Pronalazi li žena takvog partnera u vama?

Ron Edmondson

Izvor: www.ronededmondson.com

BRAK

ŽIVOTNO PUTOVANJE
NA KOME UČIMO
KAKO DA VOLIMO
KAO ŠTO ISUS VOLI.

AGAPE

PRIČA O DVE SUZE

Ispričaću vam dva istinita scenarija koji otkrivaju zašto je od ključne važnosti da donesete mudru odluku s kim da uđete u brak.

Prvi scenario je o čoveku čije se lice zateglo dok se ispoveda: „Biću iskren. Moj brak predstavlja najveće raspeće mog života.“

Suze koje su skliznule niz obraze tog prilično rezervisanog čoveka, pokazivale su teret koji je svakodnevno nosio. I mada ga je Bog upotrebio za neke izuzetne stvari, on je izjavio da je njegov brak više opterećenje nego što je ohrabrenje. On ide dalje zato što veruje da je to ispravno, ali dok hoda uvek ima taj kamenčić u cipeli

koji ga sve vreme povređuje. Njegova bračna odluka ga nije zaustavila, ali mu je učinila život bolnijim.

Drugi scenario je o ženi u tridesetim godinama koja se rasplakala iz sasvim drugog razloga – od radosti. Govorila je o tome kako se njen suprug brine za nju, budući da ona pati od zdravstvenih problema kojih je do 35. rođendana imala više nego što ih drugi imaju tokom čitavog života. Nikada nije očekivala da će život biti tako težak. Ali, umesto da njen bračni drug bude kao kamenčić u cipeli, on je bio stena za koju se pridržavala u oluji, njen izvor izuzetnog ohrabrenja i stabilnosti. Navodio je da se smeje u najtežim danima i iskreno je činio da

se divno oseća kada je mislila da više nema nade. „Moj suprug je odmah iza Isusa, on je najveća radost u mom životu. Ne mogu ni da zamislim gde bih bila da nije njega, ili kako bih mogla sa svim tim da se suočim da nije bio pokraj mene.“

Jedna osoba lije suze boli i sve čini kako bi održala svoj brak, ali taj odnos vidi kao svoj krst. Taj brak ovoj osobi iscrpljuje snagu, ali ona nekako izdržava. Druga osoba isto tako lije suze, ali ne zbog toga što je u nekom teškom odnosu. Ona plače zato što je zahvalna za čoveka koji je tako divno i predano voli da ne može da zamisli život bez njega.

Suze boli i suze radosti.

Brak je upoređen sa krstom raspeća, ili sa zajednicom koja predstavlja predukus neba.

Kakve ćeš suze ti liti deset godina nakon što sklopiš brak? Da li će to biti suze boli ili tople suze radosnice? Istina je da u svakom braku ima mnogo suza koje pripadaju ovim primerima, ali je isto tako istina da su pojedini brakovi nekako označeni bolom, dok su drugi označeni radošću. Nijedan brak nije lak, ali u nekim brakovima partneri se izgrađuju, dok se u drugim

partneri razgrađuju. U svaki brak je potrebno uložiti vreme i truditi se, ali u nekim brakovima se partneri iscrpljuju, dok u drugim brakovima partneri bivaju srećni od zanosa entuzijazma i bliskosti.

Ovu pišem jer želim da na desetu godišnjicu braka ližete suze radosnice. Želim da budete u stanju da kažete potpuno iskreno: „Osim što sam postao hrišćanin (ili hrišćanka), stupanje u brak sa mojim bračnim drugom je najbolja odluka koju sam ikada doneo (donela).“

Nisam psiholog, ali sam mnogo vremena u životu proveo pišući i govoreći o braku iz hrišćanske perspektive. Proučavao sam Sveto pismo i najbolje knjige koje sam mogao da pronađem na ovu temu; govorio sam pred stotinama hiljada parova na konferencijama po celom svetu, mnogo parova sam savetovao kao pastir, i mnoge sam savetovao u pripremi za brak, kao što sam i venčao mnoge. Život sam posvetio tome da ljudima brak bude uspešan, a ovo je jedna od stvari koju sam otkrio a koja može da predstavlja iznenađenje za tebe: pitanje zašto želim da stupim u brak je isto toliko značaj-

no kao što je važno i pitanje s kim želim da uđem u brak. Ne radi se o tome da „sa kim“ nije značajno pitanje (zapravo je veoma važno); radi se o tome da prvo treba da se postavi i reši pitanje „zašto“, i to će te onda navesti da doneseš mudru odluku o tome „s kim“ ćeš ući u brak.

Ovo je izuzetno važno pitanje. Ako napraviš pogrešnu odluku o novčanom ulaganju kasnije možeš da kreneš ispočetka, ali biblijski brak je jednom za sva vremena. Mnogi hrišćani veruju da postoje jedan ili dva biblijski „prihvatljiva“ razloga za razvod, ali ti razlozi su veoma ograničeni i izuzetno ozbiljni. U većini slučajeva, ako se razočaraš u vezi sa svojim izborom, tvoja obaveza kao vernika jeste da to nekako središ, umesto što ćeš da napustiš brak i kreneš ispočetka. Samo ova činjenica govo-

ri da je mnogostruko vredno da uložimo vreme i trud i da imamo glavobolje zbog raskida, kako bi bili sigurni da smo doneli ispravnu odluku i to pre nego što sklopimo brak. Jednom u braku, svako veče, svaki vikend, svaki odmor, svako jutro biće obeleženi, u dobru ili u zlu, tim odnosom.

Osoba sa kojom stupaš u brak biće poslednja osoba koju ćeš videti svako veče pre spavanja. Njeno lice biće prvo koje ćeš videti ujutru.

Reči te osobe će te ohrabriti ili obeshrabriti; njen humor će te nasmejati ili rasplakati. Telo te osobe će biti izvor zadovoljstva ili će predstavljati pretnju; njene ruke će te držati ili povrediti. Njeno prisustvo biće poput isceljujućeg melema ili podsetnik na sve što je moglo da se ostvari.

BOLJI PUT

Hajde da ukratko razmotrimo to bračno 'zašto' kako bismo mogli da se pripremimo da donesemo mudre odluke u vezi pitanja 's kim'?

Tri stvari koje najveći broj ljudi navedu kao razlog da uđu u brak (o kojima će kasnije biti više reči) su: romantična privlačnost, seksualna hemija i usklađenost u odnosima. Zašto ove tri stvari, ili sve tri zajedno, ne mogu da predvide buduću bračnu sreću i ispunjenost?

- Gledano prema neurologiji i hemiji, romantična privlačnost ne može da se održi dugo.
- Seksualna hemija, kao i zaljubljenost, ne traje dugo. Dugotrajno seksualno zadovoljstvo u braku ima mnogo više veze sa karakterom, duhovnom zrelošću i zdravim odnosom nego što to može početna seksualna privlačnost.
- Usklađenost u odnosima dok se zabavljate pokazuje kako ćete se slagati kada ste zajedno na odmoru. Ne pretpostavlja kako će biti kada počnete da se starate o vašem domu, dok budete radili na svojim karijerama, podizali decu, ili se bavili svakod-

nevnim zadacima kojim je ispunjen bračni život.

Iako su ove tri stvari slabi elementi kada se radi o predviđanju bračnog uspeha, mnogi ljudi, čak i mnogi hrišćani, kada iskuse sva tri ova elementa (zaljubljenost, seksualnu privlačnost i skladnost odnosa dok se zabavljaju) misle da je ta osoba ona prava! To je to!

Na žalost, mnogi ljudi kasnije otkriju da je neko ko je bio/bila sjajna osoba za zabavljanje, zapravo katastrofalno loš bračni partner (ili u najmanju ruku ogromno razočarenje). Zabavljanje i brak su dva potpuno različita sveta.

Isusove reči u Evanđelju po Mateju 6,33: „Tražite prvo Carstvo Božije i njegovu pravednost, a sve ovo će vam se dodati“, govore o dve najvažnije stvari zbog kojih brak uspeva: svrha i razvoj karaktera. Govorićemo o tome šta oba ova elementa u obećanju znače, i kako prepoznati da li su prisutni.

Za sada znaj da je ovo Isusovo mišljenje o tome šta vodi do ispunjenja u životu: služenje u Carstvu Božijem (a ne našim sebičnim ciljevima) i rast u pravednosti.

Obrati pažnju na to da ovaj stih sadrži zapovest, ali je isto- vreme i uzbudljivo obećanje o bogatom i smislenom životu: „...a sve ovo će vam se dodati.“ Kada su muž i žena posvećeni u Hristu kao svojoj misiji, zajedno rastu u Gospodu pomažući jedno drugom u duhovnom hodu, vaspitavajući decu u strahu Gospodnjem, onda preovladava radost i mogu da se dogode i čuda. Svakodnevni život je ispunjen dramom delovanja i izgradnjom Carstva koja nas nadahnjuje. Činimo mnogo grešaka, puno se kajemo, isfrustrirani smo, bolesni, i čak sumnjamo, ali na kraju preovladava Božija prisutnost, ljudi su promenjeni, činimo delo građenja Carstva, i pobeđujemo na ispiti- ma.

S druge strane, bio sam sve- dok kako ljudi jedno drugom mogu da učine život bednim, jer ga žive samo za sebe. Iako je njihova seksualna privlačnost bila izuzetna, obično se radi samo o nekoliko meseci dok ne počnu da govore i čine odvratne stvari jedno

drugom. Bilo je trenutaka kada nisu mogli da žive jedno bez drugog, a sada ne mogu da pod- nesu da žive zajedno. Kada su zajedno u istoj sobi, ili u istom autu, ili na istom telefonskom pozivu, ne mogu da prestanu da se svađaju.

To me je navelo da shvatim da je stari kliše istinit: dobar brak je nešto što će dve osobe dove- sti najbliže raju sa ove strane neba, a loš brak će dve osobe dovesti nadomak pakla.

Ovakvi problemi obično nas- taju zbog pokušaja da se zajed- nički život izgradi bez svrhe, bez misije, bez nečega što ne samo da stvara vezu već nas drži da se staramo jedno o dru- gom i to za narednih pedeset ili šezdeset godina.

Mogu li da budem potpuno iskren? Nema te osobe na ovom svetu koja može da te drži u za- nosu sledećih pet ili šest dece- nija. Ako je ta osoba zaista za- bavnica, zaista privlačna, i ako si zaista zaljubljen/a, možeš da ostaneš u zanosu sledećih pet godina. Ali sebični

ljudi - čak i bogati sebični ljudi, ili lepi sebični ljudi, ili čuveni sebični ljudi - na kraju dosade jedno drugom, i taj isti odnos koji im je ranije pružao sigurnost i život sada im izgleda kao zatvor i smrt.

Umesto toga, želim da imaš duhovno obogaćujući brak, takav brak koji rađa život, intimnost i živahnost, uspomene za čitav život uz tvog najboljeg druga/tvoju najbolju drugaricu, i sve to uz veliku radost zbog toga što je porodica zajedno (ili uživajući u slobodi ako nemaš decu ili su odrasla i otišla iz porodičnog doma). Porodični život je tako dobar život, i intimni brak je neverovatan dar. Prijateljstvo koje proističe iz zajedničkog suočavanja sa svim životnim dobima, zajedničkih molitvi, zajedničkog vaspitavanja dece, zajedničkog služenja Gospodu, zabavljanja, uživanja u seksu, imanja glavobolja i razočaranja, pobeda nad problemima i savlađivanje teškoća, i rast i razvoj kroz sve to, stvara vezu koju početna seksualna privlačnost ili romantična zaljubljenost nikako ne mogu da dosegnu.

Nagrada za donošenje mudre bračne odluke je toliko značaj-

na da ne želim da vam promakne. Posledice donošenja nerazumne bračne odluke mogu da budu tako bolne i dugotrajne da ne želim da budete u situaciji da morate da ih trpите.

Ne mogu dovoljno da naglasim koliko je važno biti oprezan/na i razuman/na kod donošenja tako važne odluke. Ovo nije čas da se predamo romantizovanim budalaštinama zaljubljenosti. Ako ostaneš ukorenjen/a u Hristu, u potpunosti upotrebiš svoj um, i osloniš se na sve svoje resurse – Božije vođstvo, Sveto pismo, porodicu, crkvu, mudre prijatelje – i toj odluci pristupiš sa ozbiljnom namerom, svom svrhom i pameću, mnogo su veće šanse da stupiš u brak koji će biti bogat, ispunjen i koji će izgrađivati vaše duše.

Upitaj sebe sledeće: „Kakve suze želim da lijem za deset godina? Suze radosnice ili suze tuge i boli? Da li želim da budem u braku koji me uzdiže ili u braku koji me vuče nadole? Da budem u zajednici sa bračnim drugom, ili da se stalno povređujemo i krijemo jedno od drugog?“

Geri Tomas
Iz knjige „Sveta potraga“

JA NE ODUSTAJEM

Trudnica sa rakom mozga odbija abortus: „Ubistvo moje bebe ne bi me spasilo.“

„Ja ne odustajem. Neću!“

Ovo je nedavno rekla Taša Kan, tridesetogodišnja majka u svom intervjuu za novine. Kao mlada i inteligentna žena iz Sjevernog Mičigena (SAD) koja je radila kao medicinska sestra i rodila dvoje djece po imenu Deklan (dvije godine) i Grejsi (osam mjeseci), ona je poslednja osoba za koju bi se očekivalo da ima terminalni tumor mozga.

„Preporučujemo da izvršite abortus.“

Pre nešto više od godinu dana, 6. juna 2022., Taši je dijagnostikovao tumor na mozgu pod nazivom Anaplastični astrositom stepena III, rijedak i maligni oblik raka koji čini samo 1-2% svih primarnih tumora mozga. U to vreme, Taša je bila trudna oko 20 nedelja i nosila je zdravu devojčicu.

Lekari su obavijestili Tašu da je njena najbolja šansa da preživi da abortira dijete i odmah počne sa hemoterapijom i zračenjem. Međutim, Taša nije željela da prekine život svoje bebe, čak i ako je to značilo da će se njen život ranije završiti.

„Nisam znala šta zaista da mislim. Rekli su mi da imam rak mozga i mislila sam da ću umrijeti. Da budem iskrena, mislila sam da hoću, pa sam mislila samo kako da održim svoju bebu u životu“ - rekla je Taša.

Hemoterapija može izazvati određene defekte, čak i pobačaj, ako se primjenjuje u prva tri mjeseca trudnoće dok organi fetusa još uvijek rastu. U kasnijim fazama, lijekovi za hemoterapiju imaju manji rizik za nerođenu bebu, ali i dalje mogu izazvati neželjene efekte kao što su niska krvna slika i povećan rizik od infekcije. Melise Suran tvrdi: „Neke hemoterapije se ne smatraju posebno opasnim za fetus, ali obično tek nakon četrnaeste nedelja. Čak i tada, prerani porođaj i mala porođajna težina su mogući...”

Međutim, Taša je vjerovala da postoji sigurniji put, ne samo za nju, već i za njenu bebu. Ona je prkosila predviđanjima svojih lekara i nakon svega je rekla: „Božje je čudo da smo oboje ovde.“

Prilikom donošenja odluke o njenoj terapiji, Taša je rekla da je njena vjera najvažnija stvar. „Abortus moje bebe nikada nije bio opcija za mene jer je to pro-

tiv Božje volje“, rekla je ona. „Imala sam mnogo dubokih razgovora sa Isusom te sedmice koju sma provela u bolnici i znala sam da ukoliko se budem držala Gospoda i njegovih obećanja, on će čuvati moju bebu. Dodala je: „Zahvalna sam što me je moj otac vaspitao da imam dovoljno povjerenja u sebe i da sve svoje povjerenje uložim u Isusa.”

Posle mnogo istraživanja i mnogo molitvi, Taša je odlučila da će najbolje biti da nastavi trudnoću i bori se sa bolešću što je prirodnije moguće, odbijajući hemoterapiju i zračenje. Taša i njen suprug Tejlor istraživali su prirodne lijekove i tretmane. Promijenili su ishranu, kupili prirodne proizvode, zamijenili šminku, sapune, posuđe – sve što je imalo hemikalije koje bi mogle biti štetne.

Taša je rodila Grejsi Džojks Kan u oktobru 2022. godine. Bila je zdrava i slatka djevojčica, i cijela porodica Kan se zaljubila u nju. Doktori su rekli Taši da su hemoterapija i zračenje i dalje bile opcije nakon njenog porođaja, ali Taša je znala da takvi tretmani mogu donijeti više štete nego koristi, i odlučila je da ostane nepokolebljiva u svojoj

odluci da koristi prirodne lijekove. Međutim, nakon nekoliko nedelja, Taša je primila poziv od svog onkologa, poziv koji je imao tragične vijesti.

Tašin rak je rastao iz njenog centralnog nervnog sistema i rasprostranjen je u tri režnja njenog mozga. Sada se smatra da je *gliomatosi cerebri*, koji je veoma agresivan i veoma otporan na liječenje. Operacija nije opcija, a prognoze su se smanjivale iz godina u mjesec. Prognoza je bila 12 mjeseci, a već je prošlo otprilike 13 mjeseci od njene dijagnoze u vrijeme objavljivanja ovog teksta.

„Ona je već nadživjela prognoze. Prošao je 6. jun 2022. godine; i to smo prošli. Svakog dana ona dokazuje da je neko pogriješio“, objasnio je njen suprug Tejlor.

Taša je takođe rekla: „Ljekari su zapravo iznenađeni kada vide da hodam, pričam i živim normalnim životom. Ja ne odustajem. Neću.“

Nakon ove vijesti, ljekari su obavijestili porodicu Kan da zračenje nikada nije opcija za ovaj oblik raka, i da je zapravo moglo da dovede do brže smrti. Za porodicu Kan, ovo dokazuje da Gospod čuje! Sve nas. Taša je odbijajući tretman hemoterapije, neizbježno je spasila svoj i bebin život. Isus ju je doveo dovd, ali On još nije završio.

Taša planira da nastavi slijediti Gospoda, moliti, zahvaljivati i obožavati, sve dok je živa, iako su doktori rekli da neće živjeti.

Taša se okrenula netradicionalnoj tekšaškoj medicinskoj klinici, koja se zove Klinika Bur-

zinski, kako bi potražila alternativni tretman. Međutim, taj tretman košta hiljade dolara mjesečno i nije pokriven osiguranjem, ali Tašina zajednica njenom u malom gradu je podržava i finansijski i emocionalno. Za nju se redovno organizuju akcije prikupljanja sredstava, a lokalni vjernici ih pokrivaju molitvom.

Uvijek postoji izbor koji žene mogu da naprave afirmišući život, i uvijek postoji zajednica koja će ih podržati.

Priča Taše Kan pokazuje kako abortus ne mora da bude neophodan izbor za žene. Umesto toga, Taša je odlučila da istraži

svoje mogućnosti i odlučila je da spasi svoju bebu, koja sada ima osam meseci. Time se zaštitila od liječenja koje je moglo da dovede do njene smrti, a svoju bebu od abortusa. Njena zajednica i porodica su uvek bili i uvijek će biti uz nju. Taša ne odustaje.

Žene bez obzira na siromaštvo, bolest, rak, komplikacije u trudnoći, uvijek mogu da naprave izbor koji potvrđuje život, i uvijek postoji zajednica koja ih podržati. Izaberite život. Ne odustajte, ne od svog života niti od života bebe.

Sandrina Jurjević,

www.svjetionikcentarزازivot.com

NAŠA LJUBAV, BRIGA, PAŽNJA...
IMAJU GRANICE.
BOŽJA LJUBAV, BRIGA, PAŽNJA...
NEMAJU GRANICE!

AGAPE

PUZLE ZAJEDNIŠTVA I JEDINSTVA

Hrišćanstvo, sa svoje tri glavne istorijske grane Crkve (rimokatolička (50%), protestantska (38%) i pravoslavna (12%)), danas je najveća religija na svijetu, a slijedi je islam koji je na drugom mjestu. Izvještaj istraživačkog centra PEW za 2011. navodi sljedeće:

Sveobuhvatna demografska studija u više od 200 zemalja otkriva da širom svijeta ima 2,18 milijardi hrišćana svih uzrasta, što predstavlja skoro trećinu

procjenjene globalne populacije iz 2010. godine od 6,9 milijardi. Hrišćani su takođe geografski rasprostranjeni toliko, da nijedan kontinent ili region ne može neosporno tvrditi da je centar globalnog hrišćanstva. Prije jednog veka to nije bio slučaj. Godine 1910., oko dvije trećine svjetskih hrišćana živjelo je u Evropi, gdje su hrišćani bili većina tokom prethodnog milenijuma, pre-

ma istorijskim procjenama Centra za proučavanje globalnog hrišćanstva. Danas samo oko četvrtine svih hrišćana živi u Evropi (26%). Većina, više od trećine, sada je u Americi (37%). Otprilike svaki četvrti hrišćanin živi u podsaharskoj Africi (24%), a otprilike svaki osmi živi u Aziji i Pacifiku (13%). Broj hrišćana širom svijeta se skoro učetvorostručio u poslednjih 100 godina, sa oko 600 miliona u 1910. godini, na više od 2 milijarde u 2010. godini. Međutim, ukupna svjetska populacija je takođe brzo porasla, sa procenjenih 1,8 milijardi u 1910. godini, na 6,9 milijardi 2010. godine. Kao rezultat toga, hrišćani danas čine otprilike isti dio svjetske populacije (32%) kao i prije jednog vijeka (35%). Ova očigledna stabilnost, međutim, prikriva značajan podatak. Iako su Evropa i Amerika još uvek dom većini svjetskih hrišćana (63%), taj udio je mnogo manji nego što je bio 1910. godine (93%). Udio Evropljana i Amerikanaca koji su

hrišćani pao je sa 95% u 1910. godini, na 76% u 2010. godini u Evropi kao cjelini, i sa 96% na 86% u Americi u cjelini. Istovremeno, hrišćanstvo je enormno poraslo u podsaharskoj Africi i azijsko-pacifičkom regionu, gdje je početkom 20. vijeka bilo relativno malo hrišćana. Udio stanovništva koji je hrišćanski u podsaharskoj Africi popeo se sa 9% 1910. godine, na 63% u 2010. godini, dok je u azijsko-pacifičkom regionu porastao sa 3% na 7%. Danas je hrišćanstvo – za razliku od prije jednog vijeka – zaista globalna vjera.

Gospod Isus nastavlja da gradi svoju globalnu Crkvu u svim narodima! Uprkos mnogim teološkim, eklesiološkim, etničkim, kulturnim i tradicionalnim razlikama između hrišćanskih denominacija i pokreta, Crkva (*ekklesia*) našeg Otkupitelja nastavlja da raste i cvjeta širom svijeta.

Efescima 4:3-6, počinje riječima: „Nastojeći da sačuvamo jedinstvo Duha u svezi mira...” i sledi sedam dokaza ili osnova

hrišćanskog jedinstva:

- 1) Jedno je tijelo [jedna Crkva],
- 2) i jedan Duh,
- 3) kao što ste pozvani u jednu nadu svog poziva;
- 4) jedan Gospod,
- 5) jedna vjera,
- 6) jedno krštenje,
- 7) jedan Bog i Otac svih, koji je iznad svih, i kroz sve, i u svima vama.

Apostol Pavle nastavlja nekoliko stihova kasnije sa više razloga za jedinstvo hrišćana: „*On je sâm postavio neke za apostole, neke za proroke, neke za propovjednike Radosne vijesti, a neke za pastire i učitelje, da pripremi svete za službu, za izgradnju tijela Hristovog. Tako ćemo svi doći do jedinstva u vjeri i spoznaje Sina Božijeg, te sazreti u jednog čovjeka, rastući do pune visine Hristove*“ (Efescima 4:11-13).

Dok vrijednost jedinstva odražava srce i karakter samog Boga, mi smo kao hrišćani u procesu učenja jedinstva, ne putem kompromitovanja biblijske istine radi jedinstva, već kroz duhovnu zrelost zajedno u Hristu Isusu. To je možda naj-

veći izazov sa kojim se globalna Crkva suočava u našoj generaciji – pronalaženje ravnoteže „raznolikosti u nebitnom, a jedinstva u suštinskom“.

„*Gle! Kako je dobro, kakva je milina kada su braća zajedno i složno!*“ (Psalam 133:1)

U posljednjem dijelu ovog stiha je jedna riječ koja na hebrejskom jeziku glasi: *jahad*. Originalni koncept *jahada* je: **akcija koja definiše kretanje (svrha)**.

Reči „zajedništvo“ i „sloga“ su slične u mnogim aspektima, ali postoji jedna velika razlika: FOKUS DRUŠTVA JE NA ODNOSU, DOK JE FOKUS JEDINSTVA NA SVRSI.

Odvojite nekoliko minuta da razmislite o sljedeća tri pitanja i napišite svoje odgovore. Možete porazgovarati o njima sa nekim drugim vjernikom, možda najbolje sa vjernikom koji ide u drugu crkvu od vaše.

Pitanja:

- 1) Da li su zajedništvo i jedinstvo ista stvar?
- 2) Šta ometa zajedništvo i jedinstvo?
- 3) Šta jača zajedništvo i jedinstvo?

Robert Jurjević, Sarajevo

STVARANJE ČOVJEKA

Jednog dana grupa naučnika Planetarne naučne asocijacije organizovala je Simpozijum o uspjesima i dometima današnje nauke. Nakon mnogih izlaganja punih samohvale postignućima i temeljitih objašnjenja, opšti zaključak je bio taj da je nauka toliko uznapredovala da im Bog kao izvor, objašnjenje i izgovor više i nije bio potreban. Zato su izabrali delegaciju čiji će cilj biti da ode kod Boga i saopšti Mu da im On više nije potreban.

Nakon protokolarne komunikacije Bog je prihvatio susret.

U ime te delegacije, jedan naučnik je pristupio Bogu i izvijestio ga o zaključcima Simpozijuma. Na kraju je rekao: „Bože, mi naučnici smo stigli tako daleko da smo odlučili da nam više nisi potreban. Došli smo do stepena da možemo klonirati ljude i druga živa stvorenja, ali i da učinimo mnoge druge čudesne stvari koje si i Ti ranije činio.

Sada si Ti slobodan i posveti se drugim poslovima.“

Bog ga je slušao vrlo pažljivo i ljubazno. Kada je taj naučnik završio svoj govor, Bog je progovorio: „Bravo, ljudi! No, da provjerimo vaše navode. Šta mislite o prijedlogu da organizujemo takmičenje pod nazivom 'Stvaranje čovjeka'?“

Naučnici su se samo zgledali i spremno prihvatili prijedlog.

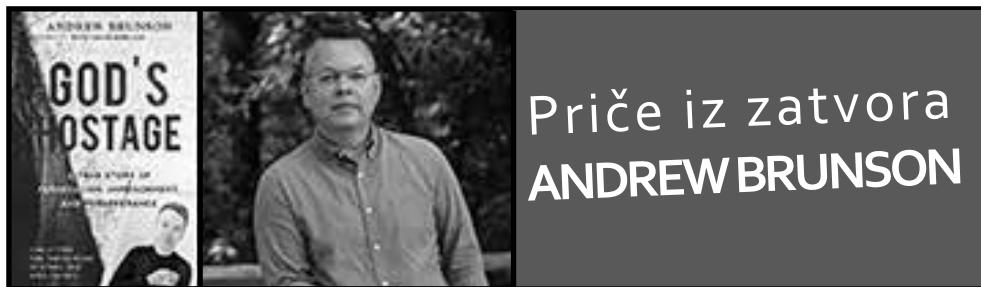
„Super, važi. No moramo dogovoriti metodologiju rada“, odgovorili su oni.

Na to im je Bog rekao: „Sada ćemo učiniti ono što sam ja učinio u stara vremena s Adamom.“

Šef delegacije naučnika je odgovorio: „Svakako, nema problema“, sagnuo se i uzeo prah zemaljski.“

Bog ga je gledao, a zatim progovorio: „O, ne! Vi uzmete svoj prah. Ovaj je moj.“

Priče iz zatvora ANDREW BRUNSON

U ovoj seriji tekstova, Andrew Brunson upozorava crkvu da je na horizontu „jedan tamni plimni talas neprijateljstva i progona, talas koji će se obrušiti na crkvu“. Brunson zna šta je progonoštvo iz sopstvenog iskustva, jer je bio zatvoren dve godine u Turskoj zbog svoje hrišćanske vere. U ovoj seriji PRIČE IZ ZATVORA, Brunson objašnjava kako se možemo početi pripremati, tako da kada dođe progonoštvo, možemo ostati postojani do samog kraja.

ISTRAJNOST

Pastor Endru Branson govori o važnosti istrajnosti, što se i pokazalo neophodno tokom dve godine koliko je bio u zatvoru u Turskoj zbog svoje hrišćanske vere. Primena lekcija koje je Brunson naučio može nam pomoći da se pripremimo tako da kada dođe do progona, možemo stajati čvrsto do kraja.

Kada dođe pritisak, možemo se baciti na potragu za zadovoljstvom, što je često pokušaj bekstva ili samoizlečenja. U stvari, medicinska istraživanja su pokazala da je naš mozak o-

žičen tako da traži nešto prijatnije kada su pod pritiskom. Kada je mozak preplavljen stresom, centar za prijatnost u mozgu traži ugodne stimuluse. To mogu biti hemikalije, poput lekova, alkohola ili šećera; ili ponašanja, kao što su seksualni nemoral, pornografija, zabava, društveni mediji, kockanje, kupovina - sve što nam omogućava „bekstvo“.

Isus je upozorio vernike na ovu opasnost: „Pazite da vam srca ne otupe od bančenja, pijanstva i briga za život. Inače će

onaj dan doći iznenada i zateći vas nespremne” (Luka 21,34).

Mislim da je potraga za zadovoljstvom i samoispunjenjem, za mnoge ljude njihov najvažniji fokus. To u osnovi znači da radimo ono što čini da se osećamo dobro. Naša osećanja i želje određuju naš put. Kada naiđemo na teškoće, povlačimo se na bezbedno mesto jer je izbegavanje patnje deo brige o nama samima.

Ovakav način razmišljanja se uvukao u crkvu. Mnogi hrišćani misle da Bog želi da budemo srećni, ali Isusov put je veoma različit za sve nas. On od nas očekuje da dobrovoljno prihvatimo patnju. U stvari, On vrlo jasno kaže da su poteškoće deo cene sledbeništva, sleđenja Njega. Mi ne možemo samo da radimo ono što mi želimo da radimo; mi moramo da radimo šta On hoće. Kada se sretnemo sa teškoćama, treba da istrajemo prolazeći kroz njih ako nas Gospod ne izbavi. Naša prava sigurnost leži u Nebu.

Dakle, osnovne vrednosti naše kulture su u suprotnosti sa Isusovim zahtevima. Zbog toga je poruka o tome da treba istrajati pod pritiskom jako važna.

Pre nekoliko godina, jedan prijatelj mi je rekao: „Andrew, bićeš poznat po istrajnosti.“ Ja sam odmah pomislio: „O, ne. Više bih voleo da budem poznat po nečem drugom: po čudima, po tome da mnoge ljude dovedim Isusu, po bilo čemu drugom, ali ne po istrajnosti, jer istrajnost po definiciji znači izdržati usred teškoća.“

Nekoliko godina kasnije, kada sam završio u zatvoru i počeo da se lomim, setio sam se tih reči o istrajnosti, i počeo sam da to pominjem u molitvi. „Bože, izgradi u meni istrajnost!“ Molio sam se tako, jer mi je to zaista bilo potrebno.

Za pritiske i poteškoće koji nam dolaze, potrebna nam je istrajnost da bismo ostali verni. Dok sam čitao Bibliju u zatvoru, primetio sam da Isus ima mnogo toga da kaže o istrajnosti i izdržljivosti.

U jevandeljima, On govori svojim učenicima: „Svi će vas mrzeti radi mog imena, ali ko istraje do kraja, biće spašen“ (Matej 10,22). On takođe kaže: „Istrajte, pa ćete tako steći život“ (Luka 21,19). Maloazijskim crkvama, sedam crkava koje se spominju Otkrivenju,

Isus kaže da će samo oni koji pobjede, odnosno oni koji izdrže do kraja, primiti njegova obećanja.

Crkvi u Smirni, a tu sam i ja bio zatvoren, Isus je rekao: „Ne boj se onoga što treba da pretrpiš. Evo, đavo će neke od vas baciti u tamnicu da vas kuša, i bićete deset dana u nevolji. Budi veran do smrti, pa ću ti dati venac života” (Otkr. 2,10).

Na prvo mestu imajte na umu da je istrajnost odluka volje. Pavle je podstakao Timoteja da imaju mentalitet vojnika, jer ga je podsticao da sledi njegov primer u spremnosti da izdrži i u progonstvu. To je mentalitet koji sam ja morao da razvijem u zatvoru.

Svoju prvu godinu u zatvoru doživljam kao godinu razbijanja, a drugu kao godinu obnavljanja. Prekretnica je nastupila kada sam doneo odluku da se borim za svoj odnos sa Bogom jer sam bio veoma blizu neuspeha. Rekao sam: „Trčaću za tobom Isuse, i ako ne mogu da trčim, onda ću puzati. Hoću

da sledim Tebe, bez obzira na sve.”

Ovo nije bilo vođeno emocijama. Upravo sam bio prebačen u zatvor maksimalnog obezbeđenja. Stvari nisu izgledale dobro. Moja osećanja su bila u previranju. To je bila odluka vođena mojom voljom.

Posle te prvobitne odluke, još uvek sam bio slab. I dalje sam se osećao potučeno, pa sam morao da istrajem u toj odluci dan za danom. Istrajnost je sve kada danosimo voljne odluke, jer su često u potpunoj protivrečnosti sa onim što osećamo. Zbog toga je potrebna odlučnost, namera, ustrajnost i disciplina.

Kako sam iz dana u dan koristio i vežbao svoj „mišić istrajnosti“, to je izgradilo odlučnost, i to ojačalo me, tako da sam iz zatvora izašao jači nego kada sam u njega ušao.

Ovo naglašava drugu stvar: Istrajnost nije jednokratna odluka. To je odluka na kojoj treba istrajati iznova i iznova i iznova. Nisam visoko discipli-

novana osoba. Ovo mi nije bilo lako. Morao sam da radim na tome. Morao sam da se naprežem.

Pavle je u poslanici Filipljani-
ma napisao da „svi traže svoje,
a ne ono što pripada Hristu Isu-
su“ (Filip. 2,21). Pomislio sam:
„Šta ako Isusovim interesima
najbolje služi moj boravak u
zatvoru?“ Znao sam da Bog želi
da se predam u ovoj oblasti. Ta-
ko sam započeo svakodnevnu
bitku za predaju Njemu. Ujutro
bih se probudio sa strahom i
očajem, i počeo da se borim da
dođem do tačka gde bih mogao
da kažem: „Voljan sam da osta-
nem u zatvoru, ako to služi Tvo-
jim ciljevima. Obično bih došao
do te tačke do kraja dana i doži-
veo bih meru mira. Sledećeg
jutra bih se probudio sa istim
strahom i očajem i počeo bih
bitku iznova.

Treće, kada bih istrajao u svo-
joj odluci, više puta tokom
određenog vremenskog perio-
da, ona je nešto ugradila u me-
ne. Na primer, disciplinovao
sam sebe da obožavam oko po-
la sata svakog dana. Često ni-

sam osećao entuzijazam da to
radim, ali kada sam istrajavao u
obožavanju, to je u meni izgra-
dilo odlučnost da obožavam u
svima okolnostima.

Takođe sam se terao da svaki
dan igram pred Gospodom. Ra-
dio sam to iz poslušnosti, i kako
sam ustrajavao u tome, to je u
meni izgradilo veću odlučnost
da budem poslušam. To je ono
što me je podiglo iz kreveta
posle devastirajućeg saznanja
da je turska vlada htela da mi
da tri doživotne. Počeo sam ple-
sati čak i u svojoj tuzi. Moja po-
slušnost je postajala sve dublja
i jača, i bilo mi je lakše.

Odlučio sam da pevam pesmu
koju sam napisao za Isusa u
zatvoru, i pevao sam je svakog
dana. Kao što sam ja pevao
iznova i iznova - da želim da ži-
vim za taj dan kada ću stati
pred Njega - tako sam zapravo
počeo i živeti za taj dan. Vreme-
nom je u meni rastao strah
Gospodnji i večna perspektiva.

Evo kako to funkcioniše: do-
nesite odluku. Ustrajte u toj
odluci. Tada nešto zapravo po-
činje da se formira u vama.

Šta je u meni proizvela istrajnost? Krajem jula 2018. godine već sam prošao tri suđenja, i uprkos ogromnom pritisku vlade SAD, ja sam još uvek bio u zatvoru. Nisam bio ohrabren. U svom programu čitanja Biblije došao sam do Jovana 18:11, gde se Petar opire Isusovom hapšenju, a Isus mu kaže: „Zar da ne pijem čašu koju mi je dao Otac?” Te su reči odzvanjale u mojim mislima iznova i iznova sledećih nekoliko dana.

Napisao sam svojoj supruzi Norine sledeće reči: „Ova rečenica mi stalno odjekuje u mislima dok svakog dana, a ponekad i svakog sata, prolazim kroz borbe da se tome podvrgnem. Razmišljam o tome da li mogu da priglim Božiji plan, iako to možda znači da ću biti trajno zavoren. 'Zar da ne pijem čašu?' Hoću da 'popijem čašu' verno, i do samog dna, ali onda takođe kažem: 'Gospode, ja pijem ovu čašu već skoro dve godine. Koliko još?' Mogu li ostati veran do samog kraja? Mogu li da popijem čašu? Mogu li da nastavim da je pijem? ... Kako bih mogao drugačije? ... Ja želim da budem poslušan sin.”

Ovo je bilo poslednje pismo koje sam napisao u zatvoru,

potpuno nesvestan da ću već sledećeg dana biti pušten u kućni pritvor.

Nešto više od godinu dana pre toga, stigao sam u strogo obezbeđeni zatvor kao slomljen čovek, ali sada sam bio voljan da popijem čašu patnje. Nisam došao do ove tačke za dan ili dva. To je rezultat dugotrajne istrajnosti.

Kako da naučimo da istrajemo? Kako da izgradimo istrajan mentalitet? Mi gradimo istrajnost radeći to što treba.

Počnite tako što ćete sada biti verni u malim stvarima. To je ono što nas priprema da platimo veliku cenu kada dođe na naplatu. Isus je podvukao da će onaj ko je veran u malim stvarima biti veran i u većim stvari.

Molite se za blagodat trpljenja. Istina je da je u osnovi svih naših napora Božja vernost.

Ne bismo mogli sami da izdržimo, a On to od nas i ne traži. Na kraju, On nas vodi kroz sve, i treba da počivamo na toj spoznaji. Međutim, nemojmo umanjiti činjenicu da On od nas očekuje da se i mi trudimo da istrajemo.

Andrew Brunson

AMBALAŽA

Mi, naime, ne propovedamo sami sebe, nego Isusa Hrista kao Gospoda. A o sebi govorimo kao o vašim slugama Isusa radi. Naime, isti Bog koji je rekao: „Neka zasvetli svetlost iz tame!“, zasvetlio je i u našim srcima, da poznamo Božiju slavu na licu Isusa Hrista. Ali ovo blago imamo u zemljanim posudama, da bude jasno da ova izvanredna snaga potiče od Boga, a ne od nas.

(2. Korinćanima 4:5-7)

Često sami sebe ističemo, govorimo o sebi, stavljamo sebe u centar i na prvo mjesto. Ta tendencija je duboko ukorijenjena u svakome od nas. Riječ Božja nas u petom stihu podsjeća da je Isus jedini koji je važan. Mnogim ljudima je ovo teško da

prihvate i da sebe stave u drugi ili treći plan. Međutim, Gospod je važniji od nas. Apostol Pavle ovdje jasno govori o tome.

Pišući dalje o ovome, apostol Pavle nam govori da se Bog želi nastaniti u našim srcima. Nakon prvobitnog otrežnjena da mi nismo najvažniji, zapisano je nešto što nam govori o našoj ogromnoj važnosti. Ne ostavlja nas u tom stanju nevažnosti. Ne samo da nas pohodi, već se nastanjuje u našim srcima.

Spoznaja o tome da je On u nama i u našim srcima je poput svjetla koje dođe na mjesto gdje je mrak. Apostol Pavle kaže da

je ta spoznaja blago. Znamo šta je blago, nešto dragocjeno i posebno. Nešto vrijedno.

Pavle nam otkriva i duboku istinu da je to blago sakriveno i smješteno, da se nalazi u nama kao u glinenim posudama.

Ako ovu istinu stavimo u kontekst naših današnjeg vremena i potrošačkog društva, možda bismo čak rekli da su te istine smještene u ambalažu ili u neko pakovanje. Naša tijela su glinene posude koje nose u sebi nešto što je važnije od njih samih.

Glinene posude su bile ambalaža u vrijeme kada je Pavle pi-

sao poslanicu. Danas imamo mnoge druge vrste ambalaže i pakovanja. Kao i ambalaža, tako i naša tijela mogu da se oštete, ali važno je da ono što je unutra sačuvamo. Stvari koje kupujemo u prodavnicama i u tržišnim centrima i donosimo svojim kućama su upakovane u nešto, i to pakovanje služi da se prenese i očuva neki sadržaj. Dakle, naša fizička tijela su prolazna pakovanja u kojima se nalazi nešto mnogo važnije i vrednije.

Čuvajmo svog unutrašnjeg čovjeka, svoje srce, svoje misli, svoju vjeru...

B.E.

**ISTRAŽI ME, GOSPODE, ISKUŠAJ ME,
ISPITAJ MI I NUTRINU I SRCE.**

PSALAM 26:2

AGAPE

ŠTA DA ČINIŠ KADA JE TVOJE SRCE SLOMLJENO?

Ključevi mudrosti iz Božje Reči

1. IMENUJ SVOG PRAVOG NEPRIJATELJA

Ti zapravo imaš jednog glavnog neprijatelja, a to je Sotona.

Ne traći svoju snagu, vreme i razum boreći se protiv ljudi, iako Sotona neke od njih koristi kao svoja oruđa.

Isus je Lav iz plemena Judina. Sotona nije Njemu ravan. Đavo samo hoda okolo „ričući kao lav”.

REČI MUDROSTI

*„Budite trezni i pazite,
jer suparnik vaš, đavo,
kao lav ričući hodi i traži koga
da proždere.”*

1. Petrova poslanica 5,8

2. GOVORI KAO POBEDNIK, A NE KAO ŽRTVA

Tvoje reči su signali... tragovi. Oni mogu biti poput miomirisna ruže ili zadaha tvora. Mogu da privlače ili odbijaju.

Ne govori kao „žrtva”. To zazi-va sažaljenje, a ne zajedništvo. Čak i u životinjskom carstvu ranjenima ne pomažu, već ih napadaju.

Tvoje reči stalno poučavaju druge oko tebe. Neka one stvo-re sliku poleta i vere.

REČI MUDROSTI

*„Smrt je i život u vlasti je jeziku,
i ko ga miluje, ješće plod njegov.”*

Priče Solomonove 18,21

3. SEJ MILOSRĐE, OČEKUJ MILOSRĐE

Oproštenje je seme. Sej ga obilno, i žnjećeš obilno.

Svaki napad od strane drugih je zapravo mogućnost. To je tvoja prilika da stvoriš naklonost ljudi i Boga.

Tvoj Nebeski Otac ti nikada neće dati ono što ti odbijaš da daš drugima. Milostivi ljudi privlače milost u svoje živote.

REČI MUDROSTI

„Jer ako opraštate ljudima grehe njihove, oprostiće i vama Otac vaš nebeski. Ako li ne opraštate ljudima grehe njihove, ni Otac vaš neće oprostiti vama greha vaših.“

Matej 6,14-15

4. OČEKUJ NATPRIRODNU INTERVENCIJU

Jelisije i njegov sluga su bili okruženi sirijskim vojnicima. Jelisije je rekao: „Ne boj se, jer je više naših nego njihovih.“ Slugine oči se otvoriše i on vide nevidljivu vojsku anđela natprirodno određenih da ih zaštite.

Očekuj natprirodne stvari. Dodeljeni su ti anđeli. Ništa nije tako loše kao što se isprva čini.

REČI MUDROSTI

„I pomoli se Jelisije govoreći: Gospode, otvori mu oči da vidi. I Gospod otvori oči momku, te vide, a to gora puna konja i kola ognjenih oko Jelisija.“

2. Knjiga o carevima 6,17

5. PRONAĐI NEKOGA KO JE U NEVOLJI

Svakoga nešto boli.

Ti si ulje za nečije rane. Ti si mapa za nekoga ko je izgubljen. Pronađi takve. Bog je uvek voljan da bude tebi ono što si ti voljan da budeš drugima.

Pamti da si ti seme. Sej samoga sebe. Nikada ne zaboravljaj: Ono što ti omogućiš da se dogodi drugima, Bog će omogućiti da se dogodi tebi.

REČI MUDROSTI

„I ako otvoriš dušu svoju gladnome, i nasitiš dušu nevoljnu; tada će zasjati u mraku svetlo tvoje i tama će tvoja biti kao podne. Jer će te Gospod voditi vazda, i sitiće dušu tvoju na suši, i kosti tvoje krepice, i bićeš kao vrt zaliven i kao izvor kojemu voda ne presuše.“

Isaija 58,10

6. NASTAVI DA HODAŠ

Zamisli ovo. Ti si u kolima. Voziš kroz snažnu oluju. Ne zauzavljajući se... već produžavajući da voziš znajući da ćeš uskoro izaći iz domena oluje.

Seti se Josifa. Seti se Davida. Svaki dan neprijateljstva je jednostavno bio korak napred ka prestolu.

Nastavi da hodaš.

REČI MUDROSTI

„Kad pođeš preko vode, ja ću biti s tobom, ili preko reka, neće te potopiti; kad pođeš kroz oganj, nećeš izgorjeti i neće te plamen opaliti. Jer sam ja Gospod, Bog tvoj...”

Isaija 43,2-3

M. Mardok

Pitali su jednu baku kako je moguće da njen brak traje toliko dugo, da su ona i njen suprug zajedno dočekali duboku. On aje na to odgovorila:

„Sine, mi smo rođeni u vreme kada su se stvari koje se pokvare popravljale. Nisu se bacale i kupovale nove.“

OČEVA MUDROST

Kad mi je bilo sedam godina, mislio sam: „Moj je otac najpametniji čovjek na svijetu.“

Kad mi je bilo četrnaest godina, rekao sam prvi put: „Ni moj otac ne zna sve.“

Kad mi je bilo dvadeset godina, rekao sam ocu pred svim ukućanima: „Ti si oče ostario, ja to znam bolje od tebe.“

Kad mi je bilo trideset godina, uvidio sam da ja ne znam sve.

Kad mi je bilo četrdeset godina, uvidio sam da otac ipak zna više od mene.

Kad mi je bilo pedeset godina, uvidio sam da otac sve zna bolje nego ja.

Danas mi je šezdeset godina, i opet mislim i vjerujem da je moj otac najpametniji čovjek na ovom svijetu.

Uvijek će mi biti žao što nisam znao procijeniti i iskoristiti veliku mudrost koju je moj otac imao.

Blago djetetu koje bude barem toliko pošteno prema svojim roditeljima.

FILOZOFIJA, BIBLIJA I NATPRIRODNO

Na kraju 1962. godine, profesor filozofije na Britanskom Kolumbija Univerzitetu, javno je napao vjeru u Boga i Bibliju (Sveto Pismo) kao Riječ Božiju. Nekolicina hrišćana je protestvovalo i nakon toga su izazvani na javnu debatu pod pokroviteljstvom katedre za filozofiju sa Britanskog Kolumbija Univerziteta. Kasnije je debata opozvana, ali su hrišćani bili zamoljeni da sastave desetominutne izjave za skup na Univerzitetu, u kojima bi branili svoje vjerovanje u hrišćanstvo.

Otpribliže, šesto studenata i članova fakulteta bili su prisutni 25. januara 1963. godine.

Jedan od govornika je bio Derek Princ. Ovo je njegova

izjava data na Britanskom Kolumbija Univerzitetu.

Kada su sadukeji stavili primjedbu na Sveta Pisma Starog Zavjeta, Hristos je odgovorio: “Niste li u krivu jer ne poznajete Pisma, niti silu Božiju?”

Hristos je ovdje dao dva osnovna razloga zašto ljudi ne razumiju hrišćanstvo. Prvo, jer ne znaju tačno šta zapravo Biblija uči. Drugo, jer nemaju lično iskustvo sa Bogom i Njegovom silom. Zbog toga prvo predlažem da se objektivno iznesu određeni aspekti biblijskog učenja sa pozivanjem na filozofiju; a kao drugo da pripovjedim mali dio mog ličnog iskustva sa Bogom i Njegovom silom.

1. Biblija kaže da nikome nije moguće uz pomoć filozofskih argumenata ili špekulacija da dođe do spoznaje Boga na način na koji ga otkriva Biblija. Zbog toga, činjenica je da filozofski zaključak o istom ne negira Bibliju, već je zapravo potvrđuje. Ako bi filozofske špekulacije mogle da daju takva saznanja, onda bi Biblija bila nepotrebna i netačna.

2. Biblija kaže da je Bog dao čovjeku dovoljno dokaza koji potvrđuju Njegovo postojanje i Njegovu silu, i da pogrešni pogledi na to nisu proizašli iz čisto racionalnih argumenata, već su izazvani moralnim i duhovnim faktorima u ljudskoj prirodi.

Potvrda ovoga se vidi u činjenici da su mnogi filozofi koji su razmatrali pitanje Božijeg postojanja i Njegove prirode došli do potpuno različitih zaključaka. Na primjer, Aristotel, Spinoza, Berkli, Kant i mnogi drugi. U naukama kao što su aritmetika ili geometrija, koje su čisto racionalne prirode, ne postoje takve razlike.

3. Biblija kaže da će ljudi iz prkosa prema dokazima koje je dao Bog negirati Njegovo post-

ojanje. Takvo negiranje je samo dokaz "ludosti", i vjerovatno će da bude povezano sa ljudima koji se predstavljaju i smatraju "mudrima".

4. Biblija tvrdi da poricanje Božijeg postojanja, ili ponižavajući stavovi o Njegovoj prirodi, vode u stanje koje je opasno u moralnom, duhovnom i socijalnom smislu. Istorija obiluje primjerima.

5. Pored generalnog dokaza o Božijem postojanju i sile otkrivene nezavisno o Svetom Pismu, Biblija nudi punije i detaljnije otkrivenje o Bogu. Međutim, dostupnost ovog potpunijeg otkrivenja je uslovljena određenim karakterom i duhovnim iskustvima. Na primjer, osoba koja teži takvom otkrivenju mora da bude skromna, bogobojažljiva, iskreno da žudi za pravednošću, voljna da bude promijenjena obnovom svoga uma, i voljna da praktično primjeni u svome životu istine koje otkriva Biblija. Osoba koja ne ispunjava ove uslove može da očekuje malo ili ništa od biblijskog otkrivenja. Bog ne nudi češkanje našeg žudljivog intelekta. Bog nudi zadovoljenje iskrene i čežnjive duše.

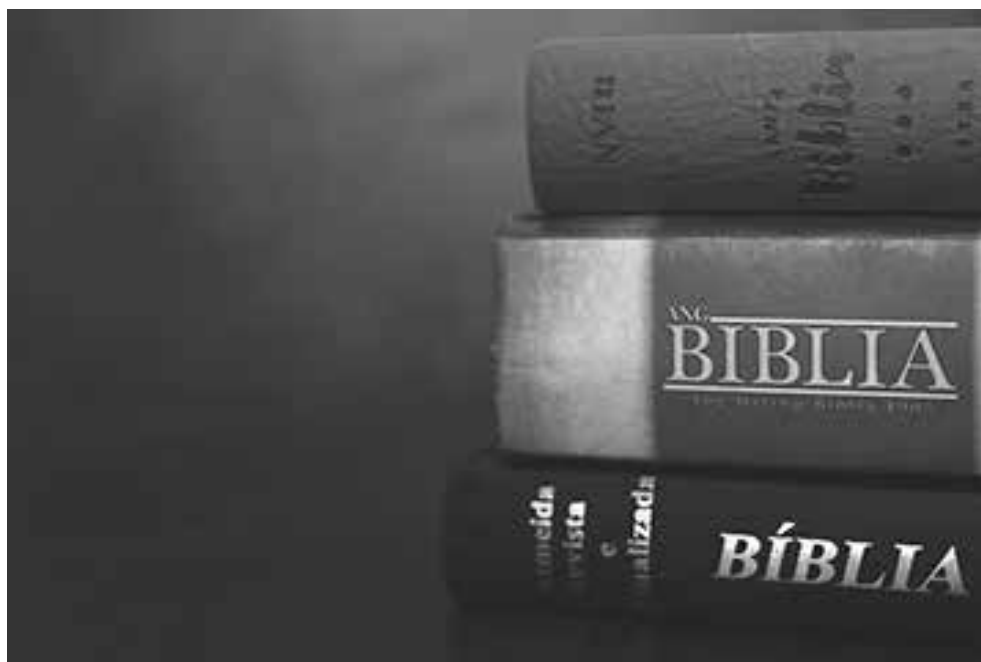
6. Biblija izričito tvrdi da Božija namjera nije da vjera u hrišćanstvo bude bazirana na filozofskom dokazu. Filozofija sada ima manje ili više kontinuiranu istoriju od 2500 godina. Pitanje je koja su se dva filozofa složila oko problema o kojem smo diskutovali. Zato je očigledno da bi religiozna vjera bazirana na filozofiji bila nestabilna i nezadovoljavajuća.

7. Biblija kaže da tamo gdje su ispunjeni Božiji uslovi, propovijedanje poruke evanđelja o spasenju kroz vjeru u Hrista će da bude natprirodno potvrđeno manifestacijom sile i djelovanja Svetoga Duha, te će na taj način vjera da bude bazirana na is-

kustvu Božije sile, a ne na ljudskoj filozofiji.

Kao potvrđenje ove poslednje tačke, ja ću sada da sažeto da iznesem dio mog ličnog iskustva. Školovao sam se u Velikoj Britaniji kao student na Iton koledžu i Kraljevskom koledžu, Kembridž. Studirao sam filozofiju sedam godina, dobio fakultetsku i magistarsku diplomu, i bio izabran za profesora filozofije na Kraljevskom koledžu, Kembridž, što sam i bio devet godina.

Moja specijalnost u istraživanju su bili metodi definisanja, kako kod grčkih filozofa, tako i u savremenim filozofskim pravcima kao što je logički pozitivizam. U

to vrijeme sam se potpuno okrenuo od hrišćanstva, koje sam smatrao više manje bezopasnim zanimanjem starih ljudi oba pola.

Bibliju sam smatrao kao vrstom filozofskog sistema i 1940. godine sam mislio da mi je stoga dužnost da je proučavam. U potpunosti sam odbacio sve teorije o njenom božanskom nadahnuću, i odlučio sam da je studiram kao i svaku drugu knjigu, da je čitam od početka do kraja. Uskoro sam uvidio da je čudna i zbunjujuća knjiga. Nisam mogao da odredim da li se radi o filozofiji, istoriji, poeziji ili mitologiji, i nisam mogao da pronađem nikakvu jasnu poruku njoj.

Nakon godinu dana, 1941. godine, iskusio sam nanovorođenje. To se dogodilo u sred noći u jednoj vojničkoj baraci. Sila Božija je tako silno došla na mene da sam se srušio na pod i ostao tako dva sata, a možda i duže. Nisam saznao da je iko imao slično iskustvo. Ovo iskustvo je uzrokovalo nekoliko

konačnih, trenutnih, i dalekosežnih promjena u mom životu, od kojih bi izdvojio pet:

Prvo, Hrist mi se otkrio tako upečatljivo, da posle toga nisam nikada mogao da sumnjam da je On živ.

Drugo, Biblija mi je odmah postala jasna i razumljiva, i nikada nakon toga nisam sumnjao u njenu inspirisanost.

Treće, bio sam trenutno oslobođen od snažne žudnje i navike za viskijem, i od česte upotrebe ružnih i pogrdnih riječi, bez bilo kakvog mog udjela.

Četvrto, ranije nikada nisam molio, ali mi je molitva i komunikacija sa Bogom postala prirodna kao disanje.

Peto, moje glavne želje, motivi i smisao života su se odmah i radikalno promijenili, i kao konačni rezultat, čitav kurs mog života se promijenio na način koji je uključivao veliki broj značajnih materijalnih i ličnih žrtvovanja sa moje strane.

Derek Prince

MEKANO SRCE KOJE OPRAŠTA

Kratko i jasno, veli Gospod: „Ako oprostimo ljudima sagrešenja njihova, oprostiće i nama Otac naš nebeski.“ (Matej 6:14)

Razumnima dovoljno. Muka je što kod zavisti i mržnje, gneva i zlobe malo razuma ostane. Čovek se tada ponaša suprotno zdravoj pameti; ljudi i zajednice, i čitavi narodi, ponašaju se u korist svoje štete.

Da bi se, uopšte, moglo živeti, mora se praštati. Zamislimo kuću u kojoj, kad je jednom došlo do svađe (a koja je to kuća u ko-

joj do svađe nikad ne dolazi?) i posle te svađe niko ni sa kim više ne govori: otac ne priča sa majkom, majka sa decom, deca ne govore između sebe, ni sa ocem, a ni s majkom.

Kada se molimo Oče naš kažemo: „Oprosti nam dugove naše, kao što i mi opraštamo dužnicima svojim“ (Matej 6:12). Svako od nas, s tim treba da smo načisto, bilo ko s kim ima išta neraščišćeno, koji mržnju prema bilo kome gaji u svojoj duši, izgovarajući reči ove molitve a ne živeći po njima, svesno pokušava-

va da „obmane“ nikoga drugog do Svevidećeg i Sveznajućeg Gospoda. Zato Gospod od nas traži da, pre nego što se Njemu s molitvom obratimo, odemo bratu svome ili sestri svojoj i njima se obratimo s molbom za oprostaj.

„Kad stojite na molitvi, govori Gospod, praštajte ako šta imate protiv koga, da i Otac vaš, koji je na nebesima, oprostí vama sagrešenja vaša“ (Matej 11:25).

Tvrda je ova jevandeoska nauka. Velika je muka praštanje i veliko junaštvo. Puno je lakše hraniti svoju dušu mržnjom, opravdavati sebe i svoje postupke, nego poći kod toga s kim se ima nešto i pošteno i hrabro, razjasniti i raščistiti.

„Pazite na sebe“ (Luka 17:3), veli Hristos. Ne kaže: „Pazite i motrite na druge.“ To je dragocen savet svakome od nas. Svako od nas, pre nego što povede brigu o tuđim postupcima, treba da vodi brigu o svojim. „Ako ti sagreši brat tvoj, disciplinuj ga (ukori u ljubavi)“ (Luka 17:3), progovara Gospod. Ne traži Gospod od nas previše i ne očekuje nemoguće. Ne želi On od nas da mi prelazimo preko istine i da gazimo po njoj. I pod

pretpostavkom da smo mi pravi i nevini, a onaj ko nam je zgrešio pokaje se, Hrist nam kaže da mu oprostimo. Ništa drugo, već kratko i jasno: „Oprosti mu.“

„I ako ti sedam puta na dan sagreši i obrati ti se rečima: Kažem se, oprostí mu“ (Luka 17:4).

Ovaj Hristov zahtev u datom momentu bio je preteška hrana i za same apostole. Nisu mogli to da shvate a izgleda ni da prihvate. Oni su prosto i iskreno rekli Gospodu: „Dometni nam vere“ (Luka 17:5).

U ovoj apostolskoj iskrenosti nalazi se i odgovor na mnoge naše nedoumice. Ako ne možemo ovo razumom shvatiti ni voljom prihvatiti, pođimo drugim putem, putem vere. Znamo da vera čuda čini.

Apostol Pavle nas savetuje: „Gnevite se i ne grešite; da ne dozvolimo da nas zalazak sunca zatekne u gnevu i neizmirene s nekim.“

„Mirimo se sa suparnicima svojim brzo, dok smo još na putu s njima“ (Matej 5:25), naređuje nam Gospod. Kad nam se putevi razidu, onda je već kasno.

„Ne vraćajmo zlo za zlo ni uvredu za uvredu, nego naprotiv, blagosiljajmo, znajući da smo na to pozvani da bismo i sami nasledili blagoslov“ (1. Petrova 3:9).

Nastojmo da u život sprovedemo Hristovo uputstvo da sve ono što ne želimo da nama čine ljudi, ne činimo ni mi njima (Matej 7:12).

„Ako donesemo dar svoj oltaru, i onde se opomenemo da brat naš ima nešto protiv nas, ostavimo onde dar svoj pred oltarom, i idimo te se najpre pomirimo sa bratom svojim, pa

onda dođimo i prinesimo dar svoj“ (Matej 5:23,24).

„Žrtva je bezbožnička gad, a kamoli kada je prinosimo u grehu“ (Priče Solomonove 21:27).

Ako hoćemo da nam Gospod usliši molitve, činimo dobro jedni drugima, susrećimo se međusobom i budimo spremni da se izmirimo sa bližnjima. Ne budimo ljudi drvenastih i kamenih srca, nego nasuprot tome, neka nas prepoznaju po mekanim i mesnatim srcima koja su uvek otvorena za dodir Duha Božjeg.

Ivan Zlatanović, Leskovac

ISUS ZOVE

„Ja (Isus) sam vrata, ako ko uđe kroz mene, biće spasen.”
(Jovan 10,9a)

„Svako ko prizove ime Gospodnje biće spasen.”
(Rimljanima 10,13)

**Ako još ne poznaješ Isusa Hrista
kao svog Spasitelja i Gospoda,
onda Ga pozovi da to postane.**

**Ako si Ga već pozvao u svoj život
da bude tvoj Gospod i Spasitelj,
onda pomози drugima da učine to isto.**

ZAMISLITE ŽIVOT U KOJEM JASNO
ČUJETE BOŽJI GLAS I SVAKODNEVNO
SLEDITE NJEGOVU VOLJU

Novo
izdanje

ČUTI BOŽJI GLAS

DEREK PRINCE

ČUTI BOŽJI GLAS

KADA NAUČIMO DA ČUJEMO BOŽJI GLAS, MOĆI ĆEMO DA GA SLEDIMO SA VIŠE POUZDANJA, DA GA DUBLJE VOLIMO I DA MU POTPUNIJE SLUŽIMO. DOK BUDETE NEGOVALI NAVIKU DA SLUŠATE BOŽJI GLAS, PRIMAĆETE SVEŽI, SVAKODNEVNI HLEB KAO DUHOVNU HRANU I PRONALAZIĆETE BOŽANSKE SMERNICE I SNAGU ZA VAŠ SVAKODNEVNI HOD SA NJIM. OVO JE NAČIN ŽIVOTA KAKAV STE ČEKALI: DA ČUJETE BOŽJI GLAS I SLEDITE GA SVAKI DAN, NA SVAKOM KORAKU VAŠEG PUTA.

Podržati udruženje i misiju Derek Prince Srbija možete kupovinom knjige iz našeg izdavaštva ili donacijom na račun:

325 -9500700044980-85

ZA VIŠE INFORMACIJA, MOLIMO KONTAKTIRAJTE NAS NA:

+381 64 405 47 44

info@derekprince.rs, miki.cobrda79@gmail.com

FB: Derek Prince misija - Srbija

Susret kod bunara

RELAX VIKEND ZA ŽENE
u Silbašu

16.-18. 11. 2023.

Pozivamo žene kojima je potreban odmor i isključenje iz svakodnevnih obaveza, osnaženje i razgovor sa drugim ženama, saveti i početak nove sezone ili obnova i susret sa Bogom.

Imate priliku da učestvujete na trodnevnom druženju gde ćemo pored propovedanja Božije Reči imati različite radionice poput:

1. *Žene u službi*
2. *Udovice i starije dame*
3. *Uloga žene*
4. *Savetovanje.*

Cena trodnevnog boravka je 2500 din. Broj mesta je ograničen. Prijave su otvorene do 8.11.2023. ili do popunjavanja kapaciteta. Prijave na: 064 436 0 431 (Sneža Fic) Dobrodošli.

Ulaz besplatan

PROROK

**VICTOR
GUTIERREZ**

U SRBIJI

30.11.2023.-04.12.2023.

USKORO VIŠE INFORMACIJA
NA DRUŠTVENIM MREŽAMA

FB: Syloam
IG: crkva_vere_syloam

Prorok Victor Gutierrez dolazi iz Kolumbije, zemlje koju je svojevremeno zahvatilo snažno duhovno probuđenje. Trenutno živi u Španiji, u pokrajini Alicante. Bog ga je silno upotrebljavao još od rane mladosti.

Prorok Victor propoveda evanđelje celom Evropom i svetom; čak i u zemljama u kojima je Crkva pod progonstvom. Brat Victor, već više od dvadeset godina verno donosi Božju poruku i na područje Jugoistočne Evrope. Kroz njegovo služenje je mnoštva ljudi predalo svoj život Isusu.